

dra-
ma-ticles

Animals
als
de
companyia

Estel Solé

comanegra
Institut del Teatre

Estel Solé Casadellà (Molins de Rei, 1987) és actriu, poeta i dramaturga. Formada en l'àmbit de les humanitats i amb una àmplia experiència en el sector cultural, s'interessa per la dramaturgia i es forma a l'Obrador de la Sala Beckett de Barcelona amb professors i dramaturgs com ara Simon Stephens, Larry Tremblay, Rafael Spregelburd, David Plana, Alfredo Sanzol, Jordi Oriol i Carles Batlle. L'any 2013 debuta com a dramaturga amb l'obra *Animals de companyia*, que, després de representar-se a domicilis particulars, fa una gira internacional per l'Amèrica Central i finalment s'instal·la al Club Capítol de Barcelona durant dues temporades. En l'àmbit de la poesia, ha participat en nombrosos recitals i ha publicat els llibres *Dones que somiaven ser altres dones* (Editorial Galerada, Premi Amadeu Oller 2011) i *Si uneixes tots els punts* (Editorial Galerada). Ha treballat en teatre, cinema, televisió i com a col·laboradora radiofònica a la Cadena SER i Catalunya Ràdio.

Animals de companyia

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Primera edició: març del 2016

© de l'obra: Estel Solé

© del pròleg: David Plana

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra

Publicat per Editorial Comanegra

Consell de Cent, 159

08015 Barcelona

www.comanegra.com

Coedició amb l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona

Direcció general: Magda Puyo

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo

Disseny: Maria Mestre

Correcció: Núria Puyuelo

Impressió: BookPrint Digital

ISBN: 978-84-16605-13-2

Dipòsit legal: B 1083-2016

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger, i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis.

Visita **llibrelocal.cat** per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Animals de companyia

Estel Solé

Pròleg de David Plana

rama-ticles

Dramatúrgia contemporània

Índex

Pròleg	
David Plana	9
Animals de companyia	13
Epíleg	
Estel Solé	95

Pròleg

David Plana

El teatre d'Epidaure, a la costa oriental de Grècia, va ser construït al segle IV aC a la falda d'una muntanya i va arribar a tenir capacitat per a 14.000 espectadors. Això vol dir que aquest teatre (un dels més grans de l'època, però no l'únic d'aquesta capacitat) era un autèntic centre de reunió social. Que hi passaven coses importants, que les obres que s'hi representaven connectaven la societat grega amb els conflictes ètics, polítics i morals de l'època. La incipient democràcia, la justícia, el debat entre el bé públic i la llibertat individual. Etcètera.

Això passava, com he dit, al segle IV aC.

Vint-i-cinc segles més tard, a la Catalunya contemporània, ningú pot afirmar que el teatre sigui un lloc de trobada, de discussió, ni de debat. La funció social i política del teatre s'ha esvaït. Ens trobem de ple en la modernitat líquida, tal com la va definir Zygmunt Bauman a finals del segle passat. Una època de relacions precàries, d'individus egoistes i ambiciosos, en la qual establir vincles sòlids entre les persones és una tasca gairebé impossible.

I, en aquesta època, més diluïda que no pas convulsa, Estel Solé estrena *Animals de companyia*, amb una proposta escènica inno-

vadora que converteix els domicilis particulars dels espectadors en l'espai escènic de l'obra.

Em sembla divertit imaginar aquest viatge que ens porta, a través del temps, d'Epidaure al menjador de les cases. D'una societat antiga, la grega, que va al teatre a buscar els valors que l'han d'identificar com a tal, a una societat disgregada i fràgil, la nostra, que necessita que el teatre s'introdueixi al seu domicili privat, com un lladre o com el revisor del comptador de la llum, perquè ha perdut l'impuls de cercar res, s'ha enquistat.

Avui el teatre ha d'anar als ciutadans perquè ells ja no es desplacen, ni a Epidaure ni gairebé enlloc. La genialitat d'*Animals de companyia* és que, precisament, parla als espectadors d'aquest aïllament. I ens planta als morros una metàfora brillant de què hem acabat sent, com a societat, després d'anys d'egoisme i desarrelament. Perquè l'obra retrata fidelment aquesta generació que ha desintegrat els vincles socials. No hi ha espais de comunitat. La persecució sense límits de l'interès individual, pròpia dels anys noranta i del principi del nou mil·lenni, ens ha deixat sols i desconcertats.

Així com la protagonista de l'obra, la Beth, sent que els seus amics la van deixar de banda just quan ella ho necessitava més, tots plegats hem anat reduint la nostra implicació comunitària a uns quants grups de whatsapp.

I com els personatges de l'obra, tots som, en més o menys mesura, individualistes, desconfiats, mutilats emocionals. L'amistat ha deixat de ser un concepte aglutinador. Només compta

la transformació, l'intercanvi d'interessos. Potser finalment hi haurà un bri d'esperança (l'obra així ho apunta, al final), una oportunitat per recuperar una de les habilitats que ens defineixen com a humans, l'empatia, la capacitat de demostrar afecte desinteressat cap als altres. Però, de moment, la cosa està fotuda.

D'aquí ve l'èxit d'*Animals de companyia*: és una obra que parla de nosaltres, avui. I que ho fa, a sobre, amb una estructura de *pièce bien faite* impecable.

L'obra explica la història d'un grup d'amics que preparen un sopar per a una de les noies que torna a casa després de passar un temps en un psiquiàtric per un intent de suïcidi. Amb un to de comèdia realista i seguint de manera fidel les normes clàssiques (unitat de temps, d'espai i d'acció), la peça va posant en relleu la falsedat de les relacions entre els amics, les esquerdes, les falses aparences que amaguen rancúnies, traïcions i enveges de tot tipus.

La peripècia de l'obra gira al voltant d'un personatge absent, el Javi, l'anterior parella de la protagonista. Aquest gran heroi desaparegut és un home carismàtic, aventurer, emblema d'una masculinitat atractiva i excitant. Un guanyador a qui l'empresa li proposa una feina a Austràlia i li regala un mòbil, un cotxe i un pis nous. Un triomfador de tota la vida.

El seu millor amic es diu Àlex i està secretament enamorat de la Beth. Quan el Javi fuig sense ni acomiadar-se a l'altra punta del món, l'Àlex es queda amb el mòbil del seu amic i el fa servir per enviar missatges afectuosos a la noia, fent-se passar pel Javi. Subli-

ma, com un Cyrano de Bergerac modern, la seva relació amb la protagonista i se sent, per persona interposada, un seductor carismàtic i brillant.

Quan la Beth surt de l'hospital i torna a casa, els amics han decidit preparar-li un sopar de benvinguda. Però l'Àlex encara no ha desvetllat l'equívoc, no s'ha desemmascarat. Naturalment, la comèdia, amb alguns dels seus ingredients més clàssics (la suplantació d'identitats, la mentida i el joc d'equívocs), està servida.

La parella és un dels eixos temàtics d'*Animals de companyia*. A banda del triangle Beth-Javi-Àlex, hi ha també una visió desencantada del matrimoni de tota la vida, representat per la parella Laura-Marc, un niu de recels, desconfiança i conflictes no resolts. I hi ha la Clara, la *single*, amb una sexualitat exuberant, però que viu amb angoixa la seva situació sentimental i li agradaria deixar de ser tan irreflexiva, centrar-se. És una panoràmica perfecta, i desencantada, de les diferents maneres d'enfocar les relacions amoroses.

És difícil saber per què una obra arriba als espectadors més que una altra. Hi ha diferents elements que hi contribueixen i *Animals de companyia* en té més d'un. És un text que combina comèdia i elements dramàtics, una estructura impecable, uns personatges gens previsibles, amb dobles i triples capes. I, sobretot, destaca la idoneïtat de la proposta, la seva coherència profunda i l'intent honest d'explicar-nos qui som, ara i aquí. Aquests són els principals valors d'aquesta comèdia que ara teniu a les mans en forma de llibre.

Gaudiu-la! Patiu-la! Emmiralleu-vos-hi!

Animals de companyia

Animals de companyia
és una comèdia amarga, com la vida.

PERSONATGES

LAURA, d'uns 35 anys

ÀLEX, d'uns 43 anys

CLARA, d'uns 33 anys

MARC, d'uns 40 anys

BETH, d'uns 35 anys

La descripció que es fa de l'escenografia és per al muntatge teatral de l'obra, però la peça també pot representar-se en domicilis particulars o espais no convencionals que simulin el menjador d'una casa. En el cas de representar-se fora d'un teatre, només caldran una taula, cinc cadires, un aparell de música i un moble supletori per col·locar-hi l'attrezzo que s'utilitza durant el sopar. Si l'espai on es representa no disposa de cuina, aleshores els actors sortiran d'escena quan el text digui que són a la cuina o hi van.

Acte primer

L'obra té lloc a casa de la BETH, concretament al menjador, l'espai principal. La casa és als afores d'una ciutat, de Barcelona, per exemple. De fons, a través d'una finestra, un jardí i més enllà una pineda. L'escenari és el menjador, que és la sala principal. La casa és gran i està decorada amb gust, potser amb tocs escandinaus. Tot i no ser un loft, al menjador hi ha una cuina americana integrada i una nevera també moderna (per a un muntatge ideal de l'obra, la construcció de l'escenografia hauria de tenir armaris i calaixos, però no és imprescindible). La decoració és senzilla, gens carregada. Elegant i neutra. Al centre, una taula grossa de fusta, per a sis comensals. Al voltant de la taula, cinc cadires o tamborets. A l'esquerra, una porta que condueix a la resta d'habitacions, al lavabo i al carrer. I a la dreta, la porta que dona al jardí. En escena, el MARC i la CLARA paren la taula per a un sopar i ultimem alguns detalls. Celebren que la BETH torna a casa després d'uns mesos d'estar ingressada a l'hospital. Són gairebé les nou del vespre d'un dia entre setmana. Entenem que la conversa ja està iniciada i el MARC comença a parlar.

MARC: Per això he estat pensant que fer-li aquesta festa l'anirà bé, però potser hauríem de fer alguna cosa més. No ho sé... Una escapada tots junts. Potser podríem anar un cap

de setmana a la casa dels teus pares a Puigcerdà. A la Beth li encanta la muntanya i així no se sentirà tan sola. Des que el Javi va fotre el camp que no hem tornat a quedar tots.

CLARA: Com està ella?

MARC: Doncs molt millor. La van ingressar al centre on treballa la germana de l'Àlex i ens ha anat informant de tot. Ens ha dit que aquests darrers dies estava molt animada. Avui li donen l'alta definitiva.

CLARA: Que bé. Me n'alegro! L'heu anat a veure?

MARC: No... No hi ha anat ningú.

CLARA: Com? No hi heu anat?

MARC: La Laura i jo hi volíem anar, però entre una cosa i una altra... al final no hi vam anar. Per això he pensat que podria estar bé fer alguna cosa junts.

CLARA: No deixo de pensar que es podria haver mort, Marc.

MARC: Tranquil·la, que tot això no és culpa teva.

CLARA: No sé si ha estat una bona idea això d'organitzar aquest sopar. Em posen molt nerviosa aquestes situacions i ja saps què em passa quan em poso nerviosa. M'agafarà un atac de riure! Ja saps com sóc. Em fotré a riure en qualsevol moment i serà molt desagradable. No ho puc evitar... A l'enterrament de la meva àvia em va passar el mateix. Estava destrossada per dins, tenia ganes de plorar, però, en lloc de plorar, em vaig fotre a riure com una boja. Va ser horrorós! A l'església tothom em mirava. Hòstia... ho vaig passar fatal. I ja veig que avui em tornarà a passar. Quan em poso nerviosa, ric. *(Pausa.)* A més, ho he somiat. Fa dies que tinc un somni recurrent. Somio que la Beth s'ha mort i que anem a l'enterrament. No sé per què em feu llegir

un text i em foto a riure com si no m'importés una merda el que està passant.

MARC (*intentant calmar-la*): Segur que s'alegra de veure't. La Beth t'estima molt.

CLARA: No li vaig agafar el telèfon aquell dia. Em va trucar set o vuit vegades i no li vaig contestar. Tenia el mòbil a les mans i vaig deixar que sonessin totes les trucades. Li hauria pogut agafar, però no ho vaig fer. (*Pausa.*) Estàvem distanciades últimament. (*Pausa.*) Si hagués contestat, potser ara...

MARC: Ei! No és culpa teva! Si el Javi no hagués fotut el camp d'aquella manera, ara no ens hauríem d'estar preocupant de com explicar-li tot això. Ell sempre dispara i espera que els altres trobin el cadàver i preparin l'enterrament. Tot i que, en el fons, l'admiro. N'estava fart de tot i va tenir el valor de fotre el camp. No ha de ser fàcil deixar la vida que tens aquí muntada per anar a l'altra banda del món a començar de nou, amb una nova feina, nova gent...

CLARA: Sí, però potser ha estat una mica radical, no? No cal fer les coses amb tan poc tacte. Es podria haver esperat. La Beth és com és, però no es mereixia aquest tracte.

MARC: Feia molt de temps que es veia que això petaria. Suposo que no podia més. Per això l'admiro, no li ha importat el que pensessin els altres, el que penséssim nosaltres...

CLARA: Has pensat mai a enviar-ho tot a la merda?

MARC: L'altre dia a la feina em vaig enganxar amb el meu cap i vaig estar a punt de dir-li que se n'anés a cagar, que se'n busqués un altre. He pensat a fotre el camp, com ha fet el Javi. A l'altra punta del planeta. Passar-me tot el dia amb *taparrabos* i muntar un xiringuito a la platja o alguna cosa

així. Però de cop penso: seria feliç allà a la platja amb el meu *taparrabos*? Segurament no. Què hi fotria allà? Em sembla que estic fet per portar aquesta merda de vida. De què serviria marxar, si el problema sóc jo? No sé què vull. Això que tinc segur que no, però tampoc veig cap altra opció que m'illusioni.

CLARA: Em referia a enviar-ho tot a la merda de veritat. S'ha de ser molt valent per fer una cosa així...

MARC: Prefereixo morir-me de vell, dormint, i, si pot ser, sense patir gaire.

CLARA: Jo, si ho hagués de fer, segurament em tallaria les venes. Tot i que les taques de sang costen molt de treure. (*Li agafa un petit atac de riure.*) Quan la Laura i jo érem petites, a vegades jugàvem a posar-nos coses pel nas. Plastidecors, la majoria de vegades. Un dia jo duia dos plastidecors al nas i dos a les orelles i vam començar a perseguir-nos. Quan vam arribar al menjador, la Laura em va empènyer i vaig ensopegar amb una cadira, vaig caure a terra damunt la catifa persa de la mamà i em vaig clavar un plastidecor a les fosses nassals. No t'imagines la sang que em va sortir del nas. Des de llavors que tenim la catifa girada. La taca s'amaga sota el sofà.

Apareix l'ÀLEX al menjador, està nerviós. Entra fent una revisió visual a tot l'espai.

ÀLEX: Ei! Ha trucat algú?

MARC: Algú com ara qui?

ÀLEX: Han portat un paquet?

MARC: No.

ÀLEX: No ha vingut un missatger?

MARC: No.

ÀLEX (*s'adona que la LAURA no hi és*): On és la Laura?

MARC: No ho sé.

ÀLEX: Us he de donar una cosa. És molt important, però necessito que hi siguem tots. Hem de parlar abans que arribi la Beth.

CLARA: Què ens has de donar?

ÀLEX: Un full de ruta.

MARC: Un què?

ÀLEX: Us ho explicaré quan hi siguem tots.

L'ÀLEX fa una trucada de telèfon pel mòbil, però no li contesten.

ÀLEX: Merda! Ara torno.

L'ÀLEX fa per marxar.

MARC: On vas?

ÀLEX: A buscar el paquet que haurien d'haver portat fa una hora. Si arriba la Beth i no sóc aquí, truqueu-me... O no! (*S'ho pensa millor.*) No feu res! Arribaré abans que arribi ella.

L'ÀLEX se'n va d'escena.

CLARA: Què ha volgut dir amb un full de ruta?

MARC: Ni idea...

CLARA: És raro de collons, el tio.

MARC: Sí... molt...

Pausa. Entre el MARC i la CLARA s'ha creat una tensió sexual evident. Comencen a flirtejar.

MARC: Vols una birra?

CLARA: Sí.

MARC: T'has tallat els cabells, no?

CLARA (*divertida, provocant-lo*): Sí. (*Pausa.*) També m'he depilat!

MARC: Com?

CLARA: A París, me'ls vaig tallar a París.

La CLARA es toca els cabells, sensual i tímida. El MARC la mira.

MARC: Estàs molt guapa.

CLARA: Gràcies.

Es fa un moment de silenci. Tots dos es miren.

MARC: La vols?

CLARA: El què?

MARC: La birra...

CLARA: Ah... Sí, sí!

Pausa. Tots dos obren les cerveses amb certa incomoditat, evitant-se les mirades.

CLARA: Hauríem de sucuar, no?

MARC (*pensant-se que ella es refereix a fer sexe*): Sucuar?

CLARA: El pa... El pa...!

MARC: Ah, és clar. El pa!

El MARC obre un calaix de la cuina amb la intenció d'agafar un ganivet per tallar el pa, però s'adona que no hi ha res dins els calaixos.

MARC: Collons! Són buits, els calaixos.

CLARA: La Beth és de tenir-hi poques coses, als calaixos. Quatre coberts d'Ikea i poc més.

MARC: No, no. Buits, buits...

CLARA: Què vols dir, buits?

MARC: Que no hi ha res. Ni forquilles ni ganivets. (*Obre un armari de més amunt.*) Ni gots ni tasses...

CLARA: Potser ho va trencar tot en un dels seus atacs... (*La CLARA veu que hi ha uns coberts de plàstic en algun lloc de la cuina.*) Allà hi ha coberts de plàstic.

El MARC agafa un dels ganivets de plàstic i intenta tallar el pa.

MARC: Se suposa que he de tallar el pa amb aquests collons de ganivets?

CLARA: T'ajudo?

MARC: No, no cal...

Tots dos es miren, un a cada banda de la taula. Mentrestant, ell treu el pa de la bossa de paper i el col·loca damunt la taula.

MARC: I així què?

CLARA: Què de què?

MARC (*tens*): No... d'això... vull dir... no ho sé... Com t'ha anat per París?

CLARA: Bé, molt bé.

MARC: Fa molt que has tornat?

CLARA: La setmana passada.

MARC: No t'hi volies quedar una temporada?

CLARA: Odio els francesos.

MARC: Em passes els tomàquets?

La CLARA li acosta els tomàquets.

CLARA: I tu?

MARC: Jo què?

CLARA: Com va tot?

MARC: Doncs... Bé. Normal... la Laura... la feina... Res de nou.

CLARA: Doncs jo he conegut un tio a París.

MARC: Ah, sí?

CLARA: Sí.

MARC: Que bé... Felicitats! Esteu junts? (*No sap si vol saber-ne la resposta.*)

CLARA (*rient*): No. Som amics. Hem quedat per fer cafès, hem xerrat molt i sembla que hi ha alguna cosa entre nosaltres, però estic intentant no fer-me gaires il·lusions.

MARC: Per què?

CLARA: Està casat! (*Pausa.*) Ell diu que som amics. Em diu «amiga». Ho trobo bastant estrany. Jo als meus amics no els dic «amics», sé que ho són i punt. (*Pausa. Es mira el MARC amb intenció.*) Em recorda bastant a tu...

Al MARC se li trenca el ganivet de plàstic amb què talla el pa.

MARC: Aquests ganivets no tallen...

CLARA: Diu que som amics, però no em mira com una amiga.
He tingut un parell de somnis eròtics amb ell, però no tinc ganes de ser l'amant. Saps? Creus que hauria de deixar de veure'l?

MARC: No...

CLARA: No?

MARC: O sí...

CLARA: Sí?

MARC: No... O sí. No ho sé... Si està casat, és complicat... Però mai se sap. (*Entra en el joc de la CLARA i ara li parla d'ell.*) Vull dir que potser no està bé amb la dona i en el fons vol estar amb tu, però no es decideix.

CLARA: Vols dir?

MARC: No en tinc ni idea, ho he dit per dir...

CLARA: En el fons no m'agrada tant, però m'he obsessionat. M'obsessiono. Sempre em passa.

MARC: Ahà...

CLARA: Tinc un problema, Marc... Em sembla que follo massa.

MARC: No crec que follar massa sigui un problema.

CLARA: M'obsessiono i em precipito. Els tios no se'm prenen seriosament perquè em precipito. No sé tenir amics que només siguin amics.

MARC: No sé què vols dir exactament...

CLARA: Doncs això, que la tensió sexual m'incomoda. És per això que em precipito. No et passa a tu?

MARC: A mi? No... Fa temps que res es precipita a la meua vida. En tot cas, acabaré jo precipitant-me al buit.

CLARA: No aconseguiré tenir parella, ho estic començant a assumir. De fet, m'he proposat fer un petit període d'abstinència.

MARC: Sexual...?

CLARA: Sí.

MARC: D'acord.

*Apareix l'ÀLEX al menjador. Duu una capsa de regal a les mans.
Fa per guardar-la en un dels armaris de la cuina.*

ÀLEX: Ja ha arribat la Laura?

MARC: No. *(Pausa.)* Què és aquesta capsa?

ÀLEX *(nerviós)*: He de parlar amb vosaltres! La Beth és a punt d'arribar. Quan trigarà ta germana?

CLARA: Ha anat a treure el menjar que falta del cotxe.

ÀLEX: Ho teniu tot a punt?

CLARA: Falta sucar el pa...

ÀLEX: Vaig a dalt un moment i ara vinc a revisar-ho tot. No se'ns pot escapar res! Quan hi sigueu tots, us donaré el full de ruta i hem de parlar de les respostes.

CLARA: Quines respostes?

ÀLEX: Truca ara mateix a la Laura i digue-li que vingui ja!

CLARA: No crec que trigui...

L'ÀLEX marxa del menjador en direcció a les habitacions.

MARC: Tu i jo érem amics, no? Som amics, vaja...

CLARA: Sí.

MARC: Ara no ens veiem tant, però abans que jo estigués amb la Laura ens vèiem molt i anàvem al cine i sortíem de festa i...

CLARA: I...?

MARC: Doncs res... Això, vull dir que...

Apareix la LAURA. Ve del carrer. Va carregada amb bosses i parla per telèfon. Té una mica de sang en una mà. El MARC atura la conversa de cop i es dirigeix cap a ella.

LAURA (*entra en escena parlant per telèfon malhumorada i arriba a la taula on són el MARC i la CLARA*): T'he trucat perquè m'ajudis, no perquè em tiris la cavalleria per sobre! (*Pausa.*) Deixa-ho estar! Ja parlarem demà. (*Pausa.*) Adéu! (*Penja el telèfon.*)

MARC: Laura! On eres?

CLARA: L'Àlex està histèric, diu que ha de parlar amb nosaltres de no sé què.

El MARC s'apropa a la LAURA amb la intenció de fer-li un petó, però ella l'evita.

MARC: Un petó, no?

LAURA: Petons ara no!

CLARA: Què t'ha passat a la mà?

LAURA: M'he discutit amb una guàrdia urbana!

CLARA: Perdona?

LAURA: Que aquesta gent cobri dels nostres impostos és insultant.

CLARA: Què ha passat?

LAURA: Només em faltava això!

MARC: Què tens a la mà?

LAURA: La mare que la va parir! (*Pausa.*) He vist aquella mala puta multant tots els cotxes del carrer. Fins i tot ha mogut una moto, dissimuladament, per justificar que estava mal

aparcada i poder multar-la. I aquí m'he encès. M'he apropiat a ella i li he dit: «Perdoni, em sembla que m'ha posat una multa per error. Fa quinze anys que condueixo i tinc un expedient impecable».

MARC: No fa quinze anys que condueixes...

LAURA: Als quinze anys el papà em portava a uns terrenys sense edificar de Puigcerdà i vaig aprendre a conduir. A conduir, a aparcar i a posar i treure el canvi de marxes. Als divuit, ja feia tres anys que dominava la carretera millor que molts taxistes de Barcelona.

MARC: I què vol dir tot això?

LAURA: Que aquesta seria la primera multa que em posen a la meva vida i no ho penso consentir.

MARC: La primera multa que t'han posat, deus voler dir.

LAURA: Aquesta multa me la retiraran, ja t'ho dic ara.

MARC: És només una multa... La pagues al més aviat possible i te n'oblides.

LAURA: La mandril aquesta de la guàrdia urbana no en té ni idea de a qui acaba de multar. No sap qui sóc i quines influències tinc. La qual cosa em sembla bastant intolerable. Forma part de la seva feina informar-se abans de multar un vehicle, no?

MARC: Si el cotxe estava mal aparcat...

LAURA: Si estava mal aparcat, què?

MARC: Res, res...

LAURA: No, digues... Insinues que he aparcat malament el cotxe?

MARC: Jo no insinuo res... Jo només dic que...

La LAURA i el MARC es trepitgen les rèpliques.

LAURA: Que tenia el cotxe mal aparcad...

MARC: No ho he afirmat. Ho he dit en condicional. He dit: «Si el cotxe estava mal aparcad...».

LAURA: Però és que el cotxe no estava mal aparcad...

MARC: No ho estava?

LAURA: Evidentment que no...

MARC: Doncs llavors, si no ho estava, és molt injust que t'hagin multat, però de totes maneres és millor que paguis la multa i ja està.

Pausa.

MARC: Tot i que m'estranya que estigués ben aparcad, perquè aparcant com aparcues...

LAURA: Insinues que no sé conduir?

El MARC no contesta.

LAURA: El problema és que aquesta inepta no deu tenir tele a casa perquè no sabia qui era jo. M'he presentat i ni tan sols ha fet el gest de disculpar-se.

CLARA: I això de la mà?

LAURA: Li he fotut un cop de puny al cotxe. Era el cotxe o la seva cara...

La LAURA marxa cap al lavabo.

LAURA: Vaig al lavabo a buscar benes. (*Pausa. Des del lavabo:*) On són els llums en aquesta casa!?

El MARC surt d'escena darrere la LAURA per anar a obrir els llums del lavabo. De sobte, sona un mòbil damunt la taula del menjador.

CLARA: Sona el mòbil de la Laura.

La CLARA agafa el mòbil i el MARC torna al menjador.

MARC: Qui és?

CLARA: Han penjat. Llamada perdida del doctor Cañas.

MARC: El doctor Cañas...?

CLARA: Passa alguna cosa?

MARC: No. Espero que no, vaja.

Pausa.

CLARA: És una mica estrany, no?

MARC: El què?

CLARA (*insinuant que potser passa alguna cosa estranya*): Que la Laura rebí una trucada del doctor Cañas...

MARC: És el seu ginecòleg...

CLARA (*amb un punt de malícia*): El ginecòleg li truca a les nou del vespre?

MARC: Què passa?

CLARA: No ho sé, a mi em truquen les infermeres des de la centraleta de l'hospital, mai em truca el metge directament i menys a les nou del vespre. Quan un metge et truca directament i a hores intempestives...

MARC: Què vols dir?

La CLARA fa cara de circumstàncies.

CLARA: Res... que per un moment he pensat que potser la Laura i el ginecòleg... Ai, vull dir que he pensat: la Laura s'està follant al ginecòleg! (*Pausa.*) Però no em facis cas... La Laura no... Vaja, dubto que... No, la Laura no et faria una cosa així. Vull dir que se us veu molt bé, no? Però no et ratllis tu ara, eh!

En aquest moment apareix l'ÀLEX al menjador.

ÀLEX: Ha arribat la teva germana?

CLARA: És al lavabo.

ÀLEX: La Beth ja ha agafat el taxi. Està venint cap aquí. Heu sucat el pa?

CLARA: No, encara no.

ÀLEX: A què espereu?

CLARA: Tranquil, ara ho fem. No has deixat de manar des que has arribat.

ÀLEX: Vull que estigui tot a punt quan arribi.

Torna a aparèixer la LAURA al menjador. Duu unes pastilles o un sobre d'algun medicament a les mans. Obre un dels calaixos perquè es vol prendre un medicament i busca una cullereta.

LAURA (*a la resta*): Heu buidat els calaixos?

CLARA i MARC: No.

LAURA: Doncs són buits. I necessito una cullereta.

ÀLEX: Els he buidat jo.

LAURA: Per què?

ÀLEX: Perquè no vull córrer cap risc.

MARC: Estàs una mica paranoic, Àlex. La Beth està bé.

ÀLEX: Hem de ser prudents, per si de cas.

LAURA: I què passa, que per ser prudents haurem de menjar amb les mans? Què són això? Les colònies de l'esplai?

ÀLEX: He comprat coberts de plàstic. (*Pausa.*) Podeu seure tots un moment, sisplau? He de parlar amb vosaltres.

Sona el mòbil del MARC. Li ha arribat un missatge.

MARC (*llegint el missatge per si mateix*): Quin fill de puta, aquest tio. La mare que el va parir!

LAURA: Qui és?

MARC: El fill de puta del cotxe. Que diu que com a molt tard d'aquí a dues setmanes m'ingressa els diners.

LAURA: Només ens faltava això! Ja et vaig dir que li havies de trucar. Que aquestes coses no es parlen per missatge. I s'està fotent de tu, aquest tio. No ho veus?

MARC: Fot tres mesos que li truco i no m'agafa el telèfon. Només em respon els missatges.

CLARA: Què passa?

LAURA: Ens vam vendre el cotxe, el seu cotxe. L'Ibiza vermell. Li vaig dir que pel que ens donarien millor que el regalés-sim, però ell va insistir que el tiet Manel s'havia venut el seu a través d'un tio que el venia ràpid i que era de fiar. I ja fa més de tres mesos que es va endur el cotxe a Saragossa per vendre'l i no tenim notícies d'ell.

CLARA: Teniu algun paper que digui que ell té el cotxe...?

LAURA: Un paper que el podria haver escrit jo amb el Word...

CLARA: Potser ho hauríeu de denunciar, no? Per si passa res amb el cotxe.

LAURA: Això dic jo! Ho veus com la meva germana també creu que t'hauries de mostrar més dur amb ell? Pinta molt malament aquesta història.

CLARA: Ei, ei! A mi no m'hi fiquen. Jo només he dit que, si li passa res al cotxe que està al vostre nom, pringareu vosaltres...

MARC: Però què coi vols que faci, si no m'agafa el telèfon!?

LAURA: El cotxe és en algun lloc de Saragossa i no sabem res dels diners... I tu aquí plantat sense fer res!

MARC: Què vols, que me'n vagi a Saragossa a buscar-lo i li trenqui les cames perquè em pagui?

LAURA: Potser sí que cal anar a Saragossa. No és normal quedar-se de braços plegats.

MARC: Estàs una mica insuportable...

LAURA: És que no sé per què ens hem hagut de vendre el cotxe...

MARC: Ens hem venut el cotxe perquè, encara que facis veure que tot ens va de puta mare, no anem bé de diners, perquè el pàrquing val una pasta, perquè no el fem servir i perquè el cotxe és meu i foto el que em rota amb el meu cotxe!

LAURA: A mi no em parlis així!

MARC: Has començat tu!

ÀLEX: Podeu parar de discutir, sisplau!

MARC: Ja està... Ja està...

L'ÀLEX reparteix uns fulls i en dóna un a cadascú.

ÀLEX: Teniu. Llegiu-ho atentament.

MARC: Què és això?

ÀLEX: En aquest paper teniu apuntats els temes que no podem tocar durant el sopar... (*Se'ls va mirant, per comprovar que els queda tot clar.*) També he apuntat algunes respostes a possibles preguntes que ens pugui fer la Beth.

CLARA: Com?

MARC: Perdona?

ÀLEX: Necessito que memoritzeu les respostes.

LAURA: Què és tot això?

ÀLEX: Hem d'estar preparats pel que ens pugui preguntar.

CLARA: Més aviat serem nosaltres qui li preguntarem com està i com es troba, no?

ÀLEX: Sisplau, intenteu recordar tantes respostes com pugueu. Hem d'anar tots a l'una. Com podeu veure, els punts 1 i 3 són els més importants, d'acord? Concentreu-vos. La Beth és a punt d'arribar.

MARC: Sóc l'únic que no entén res?

LAURA: No...

CLARA: Jo tampoc ho estic pillant.

L'ÀLEX s'adona que hi ha una ampolla de cava sobre la taula.

ÀLEX: Qui ha portat aquest cava?

MARC: L'he portat jo. Volia brindar amb la Beth.

L'ÀLEX retira el cava de la taula i l'amaga en algun lloc de la cuina.

ÀLEX: No! Ja us ho vaig dir! La Beth no pot beure alcohol. I nosaltres tampoc en beurem.

MARC: Però això què és, un enterrament!?

CLARA: A veure, jo trobo molt bé que siguem prudents a l'hora de dir-li a la Beth que el Jordi ha acceptat la feina de Sydney. Però no veig per què hem d'aprendre'ns un guió. No seria més normal parlar improvisadament?

ÀLEX: El Jordi no és a Sydney.

MARC: I tant que és Sydney. He parlat amb ell. Ens hem estat enviant mails. Per cert, em va donar records per a tots.

ÀLEX: No és a Austràlia. És aquí.

LAURA: Ha tornat?

ÀLEX: No ben bé.

CLARA: Què vol dir no ben bé? Ha tornat o no?

ÀLEX: La Beth es pensa que el Jordi és aquí.

MARC: Però el Jordi és a Austràlia, no?

ÀLEX: Ella això no ho sap. (*Pausa.*) Sisplau, llegiu la pregunta número 2. Diu: «En el cas que la Beth preguntí pel Jordi, hem de respondre que arriba aquesta nit».

MARC: Però llavors arriba aquesta nit?

ÀLEX (*confós*): Sí... (*Petita pausa. Corregeix:*) Nooooo!

MARC: Ens estàs demanant que mentim, doncs?

ÀLEX: No...! (*Corregeix amb contundència:*) Sí!

MARC: I això per què?

CLARA: Perdoneu, per què no ens deixem estar de paperets i de respostes i abans de sopar li expliquem els canvis que hi ha hagut mentre estava ingressada? Jo és que sóc fatal aprenent-me textos.

LAURA: Hem de tenir el valor de dir-li la veritat a la cara, i com més ràpid millor. Quan arribi li direm: «Beth, xata, estàs com una puta cabra! El Jordi ja no podia més i va decidir

acceptar la feina que li oferien a Sydney. A partir d'ara estaràs sola. És molt dur, sí, però amb el temps ho superaràs». I ja està!

MARC: Tampoc cal ser tan desagradable.

ÀLEX (*desesperat*): Això no podrà ser!

CLARA: Per què no?

Pausa.

ÀLEX: Perquè m'he fet passar pel Javi durant aquests mesos. La Beth es pensa que el Javi és aquí. Jo sóc el Javi!

Pausa.

LAURA: Com?

MARC: Què dius?

ÀLEX: En lloc de parlar tant, hauríeu d'estar estudiant-vos les respostes!

MARC (*ad libitum*): Què dius que has fet?

CLARA (*ad libitum*): Ets un puto *freak*.

LAURA (*ad libitum*): Què vols dir exactament quan dius que t'has fet passar pel Javi?

ÀLEX: Podeu callar tots un moment? (*Pausa.*) A veure... Jo ho tenia tot controlat. Volia quedar amb ella a soles i donar-li les explicacions pertinents... Però, de cop, se us va acudir fer-li una festa. Us vaig intentar explicar que no era una bona idea, però... (*Es dirigeix al MARC:*) Tu vas insistir a organitzar aquest sopar i m'he vist obligat a fer aquests guions i a embolicar-vos a tots. Així que necessito que col·laboreu una mica o no ens en sortirem.

MARC: Insinues que és culpa meva tot això?

ÀLEX: Només dic que no ha estat una bona idea fer el sopar.

Ho ha complicat tot!

MARC: Tot? Què vol dir tot?

ÀLEX: Tot, Marc, tot.

MARC: I això no m'ho podries haver dit quan et vaig trucar per dir-te si et semblava bé fer-li aquesta festa? O fins i tot fa una hora!

ÀLEX: Fa dies que intento localitzar-vos per explicar-vos-ho, però ningú m'ha contestat les trucades! Ho sento! Però ara l'únic que podem fer és dissimular.

LAURA: Dissimular? Perdona, deus voler dir mentir.

CLARA: Quant temps fa que t'estàs fent passar pel Javi?

ÀLEX: Trobo que us ho esteu prenent tot molt a la lleugera! No tenim temps, la Beth està venint cap aquí. O sigui que feu el favor de centrar-vos.

LAURA: No farem cap de les estupideses que proposes fins que no ens expliquis de què va tot això. *(Pausa.)* S'anul·la el sopar!

ÀLEX: No podem anul·lar el sopar. La Beth és a punt d'arribar. Que no ho entens?

MARC: La mare que et va parir, Àlex!

LAURA: S'anul·la el sopar!

ÀLEX: Si llegíssi les respostes, veuríeu que no és tan complicat.

LAURA: Si vols la nostra ajuda, ens ho demanes sisplau i suplicant.

MARC: No ens en sortirem...

CLARA: No anirà bé això.

LAURA: Anirà perfecte perquè no mentirem.

ÀLEX: Ho faig per ella, Laura.

LAURA: El que hauríem de fer és deixar-te aquí sol perquè tinguis els collons de dir-li a la Beth el que has fet.

CLARA: Però per què t'has fet passar pel Javi? No ho entenc.

MARC: No ho entén ningú.

LAURA (a l'ÀLEX): Ho saps que molts psicòpates han començat suplantant identitats?

ÀLEX: Podries deixar de pensar només en tu, ni que sigui per uns minuts, i mostrar una mica d'interès per la Beth?

LAURA: No crec que tu siguis la persona més adequada per parlar d'interès cap als altres.

L'ÀLEX deixa d'escoltar la LAURA i se'n va cap a la porta d'entrada del pis, per comprovar si arriba la BETH.

LAURA (a l'ÀLEX, cridant perquè ja no el sent): Avui he tingut un dia de merda. De fet, no sé ni per què collons he vingut. Em fot molt mal el cap i em trobo fatal i ja et dic ara que no penso dir cap mentida. I menys si és una mentida per encobrir els teus actes psicòpates!

L'ÀLEX torna corrent al menjador.

ÀLEX: Merda! Ja és aquí.

LAURA: Com que ja és aquí?

En aquest moment tots els personatges parlen alhora, bastant histèrics. A la CLARA li agafa un atac de riure.

ÀLEX: Somrigueu i seguïu-me el corrent.

LAURA (a la CLARA): Clara, per favor! Aguanta't el riure!

CLARA (rient): Em pixo... Em pixo!

ÀLEX: Cal·leu! Tingueu els papers a mà i seguiu les respostes!

Amagueu-vos...!

MARC: Xxxxxxssst...

S'apaguen els llums i es queda el menjador a les fosques.

Acte segon

La BETH entra a les fosques en escena. Encén un llum de peu i, en descobrir-la, tots criden: «Sorpresa!». Fan sonar unes trompetes de juguina per donar-li la benvinguda. De cop, es fa un silenci general. La BETH, que arrossega una maleta petita i porta una bossa a les mans, s'ha quedat completament parada. La resta tampoc no sap ben bé com actuar, però es mostren contents i somriuen.

ÀLEX: Benvinguda, Beth!

MARC: Sembla que hakis vist un fantasma!

BETH: És que... no... no m'ho esperava...

El MARC s'apropa a la BETH.

MARC: I així què?

BETH: Què de què?

El MARC abraça la BETH.

MARC: Com va?

BETH: Bé... Com és que sou aquí? Us ho ha dit el Javi, que tornava avui?

Tots es miren. Han quedat desconcertats amb la notícia de l'ÀLEX i el busquen amb la mirada, esperant que respongui, però l'ÀLEX no diu res.

MARC: El Javi...

CLARA: El Javi no...

La LAURA s'apropa per abraçar la BETH.

LAURA: Benvinguda!

BETH: Què t'ha passat a la mà, Laura?

LAURA: Res, res.

ÀLEX: La meva germana em va dir que t'havien donat l'alta i que sorties avui...

BETH: Ah! És clar... La teva germana... És molt maca. M'ha cuidat molt.

ÀLEX: T'hem preparat un sopar de benvinguda!

Pausa. La BETH es mira la taula parada plena de menjar.

BETH: Ja he sopat... He menjat alguna cosa abans de venir... Tenia gana...

LAURA (*mirant a la resta del grup, d'esquena a la BETH*): Bé, doncs si ja has sopat potser és millor que ho recollim tot i quedem un altre dia per sopar!

El MARC i la CLARA se sumen a la iniciativa de la LAURA i comencen a desaparar algunes coses de la taula. La BETH se'ls mira.

BETH: No! No! Tornaré a sopar amb vosaltres!

MARC, CLARA i LAURA (ad libitum): Ah...! Molt bé. Molt bé.

BETH: Perdoneu, però el taxi s'està esperant a fora. De fet, he entrat a veure si el Javi tenia efectiu perquè no porto res a sobre...

Es crea una certa tensió en l'ambient. La BETH ha tornat a parlar del Javi. Tots s'adonen que l'ÀLEX realment li ha fet creure que el Javi seguia vivint a casa i la noia creu que encara estan junts. La BETH fa per marxar, però l'ÀLEX l'atura. El MARC, nerviós, es treu la cartera de la butxaca. Hi busca algun bitllet.

MARC: Jo tinc deu euros...

CLARA: Es pot pagar amb targeta?

ÀLEX: Tranquils, ja hi vaig jo...

MARC: No! Àlex, tu queda't... Queda't, de debò, ja hi vaig jo.

CLARA: Anem-hi tots tres!

ÀLEX: Hi vaig jo. Segur que puja més de vint euros, no, Beth?

LAURA: Tampoc cal que hi anem tots!

L'ÀLEX surt en direcció al carrer i el segueixen el MARC i la CLARA. Només l'ÀLEX desapareix d'escena.

MARC (a la BETH): T'ajudem amb les bosses?

BETH: No, tranquils, si no pesen...

La CLARA i la BETH s'han quedat l'una davant de l'altra. A la CLARA li agafa un atac de riure. La BETH la mira desconcertada. El MARC i la LAURA dissimulen.

CLARA (*contenint el riure*): Estàs molt guapa! Tenia tantes ganes de veure't! Que bé que tornis a ser aquí.

BETH (*tensa*): Gràcies. (*Pausa.*) Pujo això a dalt.

La BETH fa per marxar, però a mig camí s'atura i recula.

BETH: No hi és el Javi?

Pausa.

CLARA, MARC i LAURA: Eh?

BETH: El Javi... Em pensava que seria aquí.

CLARA: Sí... (*Pausa.*) Però... No.

MARC: El Javi i tu...

BETH: Què?

MARC: Esteu...? Vull dir que... Com esteu el Javi i tu?

BETH: Doncs bé... Bé.

LAURA: Però què vol dir bé?

BETH: Doncs que estem molt bé. És una mica estrany, però...

CLARA: Però no havíeu...

BETH: Tornem a estar junts.

LAURA (*irònica*): Ah, sí?

BETH: Això sembla...

CLARA: Que bé! Felicitats!

BETH: Hem de parlar de moltes coses. Per això esperava veure'l.

CLARA: És clar...

BETH: Marc, està treballant?

MARC: Sí... Bé, no... No exactament.

BETH: Pujo això a l'habitació i li truco.

MARC: No, no li truquis... Potser no te'l pot agafar.

BETH: Per què?

Apareix l'ÀLEX.

MARC (*referint-se a l'ÀLEX*): Millor que t'ho expliqui ell...

BETH (*referint-se a l'ÀLEX*): Ell?

MARC: No! No... Ell no. El Javi...

Tots riuen, tensos, menys la BETH.

BETH: És una altra sorpresa això?

MARC: Sí... Més o menys...

ÀLEX: Així què, sopem?

BETH: Ah... Sí, sí... Pujo les maletes a l'habitació i baixo.

La BETH marxa cap al pis de dalt i desapareix d'escena. La LAURA se'n va darrere d'ella per comprovar que no els sent i torna al menjador.

LAURA (*a l'ÀLEX*): Ho has embolicat tot!

CLARA: Àlex, això no anirà bé. No fa ni cinc minuts que ha arribat i ja ha preguntat pel Javi dues vegades.

MARC (*a l'ÀLEX*): Ens pots explicar quin pla tens preparat per resoldre tota aquesta merda?

ÀLEX: Tranquils! Ho tinc tot controlat.

La CLARA, la LAURA i el MARC se'l miren amb cara de circumstàncies.

ÀLEX (*traient el full de ruta d'una butxaca dels pantalons*): Està tot escrit al full de ruta. Si ens concentrem no fallarà res.

MARC: Com li has fet creure que eres el Javi?

ÀLEX: Sé que us ho hauria d'haver explicat abans i sé que segurament no enteneu res i no esteu d'acord amb el que he fet, però us demano sisplau que, pel bé de la Beth, m'ajudeu aquesta nit. Us prometo que demà li explicaré la veritat.

CLARA: Encara que volguéssim ajudar-te, no ens en sortirem. La Beth no és tonta. A més, no entenc la teva lletra! No podries haver escrit aquests fulls amb ordinador!?

ÀLEX (*desesperat*): Se m'ha acabat la tinta de la impressora!

LAURA: Anul·lem el sopar i fotem el camp!

ÀLEX: No podem anul·lar el sopar! Seria pitjor. Ho tinc tot preparat.

MARC: Quan baixi, fes el favor d'aclarir les coses... Te l'emportes a fer una volta o sortiu al jardí o el que vulguis, però arregla aquesta merda!

ÀLEX: No sabem com està, Marc. El millor és esperar a demà. Demà hi parlo, de debò.

MARC: Jo l'he vist bastant bé... Bastant bé!

CLARA: És ridícul aguantar aquest joc tota la nit.

ÀLEX: Ho estic fent pel seu bé.

CLARA: Tens una manera molt curiosa de fer el bé a la gent.

LAURA: Mira, prou tonteries. Jo me'n vaig a casa. Em fot molt mal el cap i em trobo fatal.

ÀLEX (*contudent*): Ningú de vosaltres s'ha preocupat per ella en tot aquest temps. D'acord, jo l'he cagat, però estic intentant arreglar-ho. Si us l'estimeu una mica, sisplau, ajudeu-me aquesta nit o no ens en sortirem.

CLARA: Jo si no li he trucat és perquè era a París.

La LAURA agafa la bossa de mà i es posa la jaqueta amb intenció de marxar.

LAURA: Bé, jo me'n vaig. Algú més ve amb mi?

Hi ha una pausa general.

CLARA: Sí, jo també vinc.

La CLARA i la LAURA fan per marxar, es posen les jaquetes. La LAURA agafa la jaqueta del MARC i li tira al damunt.

LAURA (*mentre li tira la jaqueta*): Marc, marxem! (*Pausa.*) Va! Correu!

Tots, menys l'ÀLEX, fan per marxar, però la BETH torna al menjador.

BETH: Què feu tots amb jaqueta? Que marxeu?

CLARA: No!

MARC: No... És que...

CLARA: Teníem fred.

MARC: Sí... Fa fred en aquesta casa. Ara ho estàvem comentant... (*I mira l'ÀLEX amb complicitat.*) Ben bé tres o quatre graus menys que a l'Eixample.

ÀLEX: Sí... Sí...

BETH: Sopem?

TOTS: Sí.

La CLARA i el MARC es treuen les jaquetes i seuen a la taula. La LAURA es queda parada i el MARC li fa un senyal perquè sigui amb ells. La LAURA seu amb desgana. Es fa un silenci incòmode.

BETH: I per aquí, com va tot? Com esteu?

TOTS (ad libitum): Bé... Molt bé!

MARC: Molt bé. Molt bé. No t'has perdut res. Ha plogut gairebé cada dia.

CLARA: Tot segueix igual.

BETH (*a la CLARA*): Com estàs?

CLARA (*aguantant-se el riure*): Jo? Bé, molt bé. He estat a París.

BETH: A París?

CLARA: Sí, necessitava desconnectar i m'hi he estat unes quantes setmanes.

BETH: Per feina?

CLARA: Eh? No... No... Però he perfeccionat el meu francès.

BETH: Ah... Molt bé.

MARC (*amb l'ampolla de vi a les mans*): Algú vol una mica de vi?

ÀLEX (*alçant la veu*): No! No... No volem vi, Marc, gràcies.

MARC: Clara... Una mica de vi?

L'Àlex mira fixament la CLARA, com volent dir que no li segueixi el joc.

CLARA: Ui! Aquest vi està picat...

MARC: Què vols dir que està picat!? Aquest vi és boníssim.

L'ÀLEX s'aixeca i va cap a on és el MARC.

ÀLEX: Està picat, Marc, està picadíssim...

L'ÀLEX agafa l'ampolla, s'aixeca i la llença a les escombraries.

MARC: Però què fots!? Saps quant val aquest vi?

ÀLEX (*referint-se als papers que els ha repartit i ensenyant-li el seu amb discreció*): Sis, Marc, sis.

MARC: Sis per tres! Divuit euros que acabes de llençar a les escombraries.

L'ÀLEX torna a la taula i intenta normalitzar la situació.

ÀLEX: Com estàs, Beth? Ens has trobat molt a faltar?

BETH: No gaire. De fet, em vaig prendre les pastilles per perdre-us a tots d'una puta vegada.

Tots es queden callats i la BETH es posa a riure, evidenciant que era una broma. Llavors tots riuen de manera forçada amb ella.

MARC: Et veig molt bé. Estàs molt guapa, molt canviada.

BETH: Gràcies!

ÀLEX: Sopem?

TOTS (*ad libitum*): Sí, sí.

Nerviosos, però immersos en la mentida de l'ÀLEX, tots comencen a servir-se el menjar.

BETH: Sobra un plat, no?

LAURA: Com que sobra un plat?

BETH: Que heu parat la taula per sis, i som cinc.

LAURA: Sí... És el costum.

BETH: Quin costum?

LAURA (*mentre agafa el plat que sobra i el deixa al marbre de la cuina*): El costum de sopar tots junts, de quan hi havia el Javi.

ÀLEX: No!

MARC: No!

LAURA: No!

MARC: La Laura vol dir que és el costum d'esperar el Javi, que sempre arriba tard.

BETH: Però què dieu? Si és superpuntual, el Javi.

ÀLEX (*ad libitum*): No... Perdona... Això deu ser amb tu... Amb nosaltres...

CLARA (*ad libitum*): Puntual... Puntual...

Sona un missatge al mòbil de la LAURA. Ella agafa el mòbil i fa per marxar. El MARC la veu.

MARC (*a la LAURA*): On vas?

LAURA: Perdoneu, ara vinc...

La LAURA surt d'escena.

MARC (*a la CLARA*): Se'n va a parlar per telèfon.

CLARA: I què?

MARC: Doncs que deu haver anat a dalt a trucar al ginecòleg.

ÀLEX i BETH: Quin ginecòleg?

CLARA (*al MARC*): És igual ara el ginecòleg!

BETH: Us ha dit el Javi si vindria aquesta nit?

MARC: Sí.

CLARA: No.

MARC: No està clar.

Tots dos es posen a discutir ad libitum.

ÀLEX (*tallant la conversa i referint-se al full de ruta*): Tres!

BETH: Tres?

MARC: Sí... Tres...

CLARA: Tres. Tres...

MARC: Tres vegades hem parlat del tema del plat.

ÀLEX: És que no sabíem si posar el plat o no perquè no sabem si arribarà a temps per sopar.

BETH: Li truco i, si ha de venir, l'esperem, no?

La BETH fa per trucar i l'ÀLEX i el MARC es miren tensos per intentar evitar que truqui.

MARC: No! No li truquis...

ÀLEX: Les flors, Marc. Les flors...

MARC: Què...?

ÀLEX: Les flors del Javi...

MARC: Quines flors?

L'ÀLEX, assegut i des de la taula, fa gestos dissimuladament al MARC per indicar-li que obri l'armari on hi ha guardades unes flors.

MARC: Ah... Sí! Les flors...

El MARC busca en els armaris fins que troba un ram de flors i l'hi dóna a la BETH.

BETH: Què és això?

ÀLEX: Les flors que t'ha enviat el Javi. Són per a tu...

La LAURA torna a entrar al menjador.

LAURA: Què feu?

MARC: Li hem donat les flors.

LAURA: Quines flors?

MARC: Les flors que li ha enviat el Javi. Les que ha portat el missatger.

LAURA (*al MARC*): Ah... El Javi li ha enviat unes flors? (*A la BETH*;) Doncs per què no li truques i l'hi agraeixes? Segur que li fa molta il·lusió.

MARC: No cal...

LAURA: Sí que cal... És un gest molt bonic, el que ha tingut el Javi, una mica cursi, però bonic. (*A la BETH, amb ironia i maldat*;) Truca al Javi, truca-li...

MARC: Sí, però ja l'hi agrairà més endavant, no?

ÀLEX: Potser no cal que li truquis ara. Millor que li diguis quan us veieu, així podrà veure't a la cara la il·lusió que t'han fet.

LAURA (*boicotejant*): Perdoneu. Me n'havia oblidat... Se li ha espatllat el mòbil al Javi.

ÀLEX (*a la LAURA, intimidant*): Però què dius?! Què dius, Laura!?

LAURA: Que se li ha espatllat el mòbil, dic.

ÀLEX (*referint-se als papers*): Però on ho has vist això? On ho diu que se li ha espatllat el mòbil?

LAURA: M'ho ha dit el Javi.

BETH: Ah, sí?

ÀLEX (*intimidant*): Ah, sí?

LAURA: Sí, li ha caigut dins el vàter i ara no se li engega.

MARC (*recollint el comentari de la LAURA i amb ironia*): Ja et podria caure a tu el mòbil al vàter.

LAURA: Què dius?

MARC: Res.

El MARC fa un gest amb el tovalló. A sota el tovalló hi tenia amagat el paper. Ara li ha caigut sota la taula. S'ajup dissimuladament per intentar recuperar-lo.

BETH: Però, a veure, no pot ser...

ÀLEX: És clar que no pot ser...

BETH: El Javi fa deu minuts m'ha enviat un missatge que deia: «No hay mejor olor que el de tu cuello y a tu llegada hasta las flores quieren olerlo».

CLARA: Molt maco. És de Quevedo?

ÀLEX (*a la LAURA*): És que al Javi no li ha caigut el mòbil al vàter! Perquè, si li hagués caigut al vàter, ja no el podria fer servir, el mòbil. I el Javi el necessita el mòbil aquesta nit. O sigui que no li ha caigut pas al vàter. No està escrit enlloc això, oi que no?

El MARC és a sota la taula, llegint dissimuladament el seu full de ruta.

LAURA: Es pot saber què fas, Marc?

MARC: Res, res, que m'ha caigut una cosa...

BETH: Tu has parlat amb ell, Marc?

El MARC surt de sota la taula.

MARC: Jo... Sí... O sigui... No, no... És que s'ha oblidat el mòbil en una estació de servei.

BETH: En una estació de servei?

MARC (*comença a inventar-se una història perquè no troba el paper que ha caigut sota la taula*): Tenia una... Havia d'anar a...

L'ÀLEX, dissimuladament, li fa gestos amb mímica perquè entengui el que li vol dir.

MARC: Tenia una reunió de feina.

L'ÀLEX fa que no amb els braços.

MARC: No... No era una reunió de feina...

L'ÀLEX segueix fent-li gestos, però el MARC no els entén. La CLARA, que està asseguda al costat de la BETH, l'agafa per l'espatlla per girar-la d'esquena a l'ÀLEX.

MARC: Ha hagut de sortir de Barcelona i... Mira, s'ha parat a fer un cafè a Martorell i se l'ha deixat a l'estació de servei.

El Javi, tu... És tan despistat.

ÀLEX: L'han fet fora de la feina al Javi. No sé si us ho havia comentat...

LAURA: Noooo! No ens ho havies comentat.

MARC: Sí... Sí que ens ho havia comentat. El que passa és que no escoltes. Últimament, no escoltes.

ÀLEX: El quatre!

BETH: El quatre què?

MARC: Sí... El quatre... El dia quatre. Me'n recordo perfectament. El dia que vam anar a sopar amb el Javi... Recordo que vaig mirar el calendari i vaig pensar... Mira, dia quatre.

LAURA: No me'n recordava que el dia quatre havíem sopat amb el Javi.

BETH: I què hi ha anat a fer a Martorell?

ÀLEX: No, a Martorell no...

S'encalla, no sap què més inventar. El MARC el salva.

MARC: A Martorell no hi ha anat a fer res; bé, sí, un cafè. Ha parat a fer un cafè. Però no hi ha anat per quedar-s'hi, a l'estació de servei de Martorell.

LAURA: Anava més enllà de Martorell. Bastant més enllà, de fet.

CLARA: És que a Martorell, a part del Pont del Diable, la resta no val res.

BETH: A veure, on anava?

CLARA: Anava a...

ÀLEX: Havia d'anar a...

La LAURA, l'ÀLEX, la CLARA i el MARC comencen a parlar ad libitum.

MARC: A Saragossa havia d'anar!

La LAURA i la CLARA es miren el MARC. Es fa un silenci.

BETH: A Saragossa?

MARC: Sí, sí... A Saragossa.

BETH: Què hi ha anat a fer a Saragossa?

MARC: Hi ha anat a fer el que feia molt de temps que havia de fer.

BETH: Llavors sí que has parlat amb ell?

MARC: Sí, m'ha trucat i m'ha dit el que anava a fer a Saragossa i li he dit: «Molt bé, Javi, així m'agrada. Vés allà i demostra-li a aquest tio que no es pot riure de tu».

BETH: Però no entenc res... No dieu que s'ha deixat el mòbil a una estació de servei?

MARC: M'ha trucat des d'una cabina.

ÀLEX: Molt bé, Marc. Molt bé. I per què no ens expliques qui era aquest tio de Saragossa a qui havia de demostrar no sé què?

MARC: Doncs es veu que fa un temps el Javi es va vendre el cotxe.

CLARA: L'Ibiza

ÀLEX: No! El Renault.

MARC: Això, el Renault. Total, que el seu tiet Manel...

BETH: Quin tiet Manel?

MARC: No es diu Manel el seu tiet?

BETH: No.

MARC: Doncs vaig entendre malament el nom. El cas és que el seu tiet li va dir que ell s'havia venut el seu cotxe a través d'un tio que era de fiar i que el venia ràpid i sense problemes. Fins aquí normal, no?

BETH: Sí.

MARC: Vull dir... Si a tu el tiet Manel, o com es digui, et comenta que hi ha aquesta possibilitat, te'n fiaries, no? No hi ha motius per no fiar-se'n, no?

BETH: En principi, no.

MARC: És que hi ha gent que no ho veu tan clar com tu. (*Li dedica una mirada matadora a la LAURA.*) Total. Que li dóna el cotxe a aquest tio perquè el vengui. I el fill de puta fa tres setmanes que es va endur el cotxe a Saragossa i no ha tornat a tenir notícies d'ell.

BETH: I ha anat a Saragossa per recuperar el cotxe?

MARC: Ha anat a Saragossa a buscar aquest tio i l'ha trobat. I aquest tio no sap la mala sort que ha tingut d'haver-se trobat amb el Javi, perquè, del Javi, no se'n riu ningú, saps? I quan se l'ha trobat li ha dit: «Tu! Fill de puta! Encara estic esperant que em contestis les trucades i que m'ingressis la pasta». I el tio, quan ha vist que el Javi estava tan empenyat, s'ha cagat bastant, li ha dit que li donés una setmana més. Que li prometia que en una setmana li ingressava els diners. I el Javi s'ha tocat els cabells, sensual i intimidant (*imita el gest amb les mans*), i li ha contestat: «Jo a la vida no espero; a mi m'esperen. La pasta me la dones ara mateix». I el fill de puta del tio s'ha fotut a córrer i el Javi, com un boig, ha corregut darrere seu, fins que l'ha atrapat, l'ha agafat per aquí (*fa el gest d'agafar algú pel coll de la camisa*) i l'ha tirat contra el terra. Li ha començat a fotre *patades* i *patades* i més *patades* (*va encenent-se a mesura que imita i visualitza el que està dient*) i, quan ja el tenia a terra, li ha agafat el cap i li ha fet rebotar tres cops contra

la vorera fins que li han saltat les dents i ha deixat gairebé de respirar.

BETH: Perdona?

MARC: Tranquil·la! No l'ha matat, però ho podria haver fet, però no ho ha fet.

BETH: I ha aconseguit els diners?

MARC: No, els diners no els ha aconseguit. Però, de fet, per la merda que li havia de pagar, millor que se'l quedi, el cotxe. El Jordi ja ha demostrat el que havia de demostrar. Del Jordi no se'n riu ningú.

Pausa.

LAURA: Carai! Quin tros d'home, el Jordi! Tens molta sort, Beth, de tenir un nòvio tan valent.

MARC (*va a buscar l'ampolla de cava*): I ara proposo un brindis! Pel Jordi! Clara, treu el pastís!

La CLARA s'aixeca i se'n va a buscar el pastís.

ÀLEX: No crec que haguem de brindar per un acte tan violent!

MARC: Doncs brindem per la Beth! Per celebrar que tornes a ser a casa!

ÀLEX: Marc! La Beth no deu voler beure alcohol després de tants mesos cuidant-se i fent vida sana...

BETH: Per una copeta no passa res. Com les embarassades, faré un glopet!

La CLARA arriba amb el pastís i el posa damunt la taula. El pastís ja està tallat.

MARC: Així m'agrada. Collonut!

El MARC agafa un tros de pastís i se'l menja de manera una mica grollera. S'embruta la cara, sense voler. Per tirar avall, fa un glop llarg d'una copa de vi que ja és plena, amb la boca mig plena i una mica enfollit.

MARC: Benvinguda, Beth! Ens alegrem molt que tornis a ser aquí.

El MARC es torna a omplir la copa i tots fan un brindis.

BETH: I us ha dit el Javi quan torna de Saragossa?

ÀLEX: Em sembla que ha agafat l'últim tren.

CLARA: Ui! Amb la merda de la Renfe segur que fa tres hores que està parat a l'Hospitalet.

MARC (borratxo): Alegrem una mica la festa, va! Que la vida són quatre dies, collons!

El MARC posa una cançó. És una cançó que tots escoltaven quan eren més joves i que fa molt de temps que no sentien (en el muntatge original la cançó que sona és «No tens remei», de Núria Feliu). Quan senten la cançó, per sota la música, tots comenten ad libitum anècdotes de la darrera vegada que la van sentir junts. El MARC comença a ballar sol. Intenta recordar una coreografia que ballaven junts cada vegada que sonava aquesta cançó. La LAURA fa gestos dient-li que no se'n recorda. La CLARA se'l mira i riu. L'ambient s'ha relaxat i tots somriuen. El MARC treu la CLARA a ballar. L'ÀLEX també treu la LAURA a ballar. Intenten recordar com era

la coreografia. El MARC se'n va fins on és la LAURA. Es fan un petó. L'ÀLEX se'n va a parlar amb la BETH. Vol que ballin junts, però ella el rebutja educadament. De cop, la LAURA crida l'ÀLEX i, mentre aquest es gira cap a ella, la CLARA arrenca la BETH de la cadira i la fa ballar. Quan sona la tornada de la cançó, tots ballen la coreografia. És una coreografia senzilla i una mica atropellada. No ha de semblar un ball professional. Quan l'acaben de ballar, l'ÀLEX surt d'escena. De cop, per sota la música, sona el telèfon de la LAURA. Ella el sent, va cap a l'aparell de música i l'apaga. Sonen un o dos tons més de la melodia del mòbil i la LAURA el despenja.

LAURA (al telèfon): Hola, mamá. No, es que no estamos en casa. En casa de Beth. (Pausa.) No, no se murió, al final. Está viva. Aquí estamos, celebrando que está viva... Espera, un segundo. (La LAURA s'aparta el mòbil de l'orella i es dirigeix al MARC:) Marc... Marc!

El MARC està ballant sol, sense música, i no li fa cas.

LAURA: Marc, ma mare pregunta que si diumenge hi anirem a sopar per veure el partit...

MARC (borratxo): Diumenge? Encara falta molt per diumenge! Jo què sé què fotrè diumenge!

El MARC se'n va cap a la CLARA i la treu a ballar, tot i que ja no hi ha música. Hi ha un cert flirteig.

LAURA (parlant un altre cop amb la seva mare): Sí. Marc dice que perfecto. Nos vemos el domingo. ¿Cómo? No te oigo...

La LAURA surt d'escena. Sona el mòbil de la BETH, li ha arribat un missatge. El MARC i la CLARA s'estan pixant de riure per alguna cosa que no acabem de saber quina és, una broma seva que no hem sentit.

BETH (*reclamant l'atenció del MARC i la CLARA*): Ei, ei! Missatge del Javi...

MARC (*borratxo*): Ep! Atenció! Missatge del Javi... Què diu? Ja és aquí?

BETH (*llegint-lo*): «Espero que te hayan gustado las flores. Estoy en el tren, parado en Hospitalet. La Renfe és una merda».

CLARA: Us ho he dit!

MARC: Sembla que ens hagi llegit el pensament!

La BETH es queda parada i es guarda el mòbil a la butxaca. Se'n va a buscar la bossa d'escombraries i l'agafa.

BETH: Surto a llençar les escombraries.

La BETH surt d'escena en direcció al carrer. A escena, la CLARA es mira el MARC i comença a riure.

Acte tercer

El MARC i la CLARA estan sols al menjador. El MARC, que s'ha menjat alguna cosa de postres, té una mica de xocolata a la comissura de la boca. La CLARA se'l mira fixament i li agafa un atac de riure. Tots dos van borratxos. Ell també la mira.

MARC: De què rius?

CLARA: Jo?

MARC: Sí...

CLARA (*se li escapa un somriure*): No estic rient...

MARC: Se t'està escapant el riure.

CLARA: Què dius?

MARC: T'estàs pixant de riure...

CLARA: No...

MARC: Em vols dir de què rius?

CLARA: Res, és una tonteria...

El MARC fa cara de circumstàncies.

CLARA: Tens xocolata per aquí...

El MARC somriu i agafa un mocador per treure's la xocolata, però n'hi queda una mica.

MARC: Ja està?

CLARA (*rient*): No...

El MARC torna a agafar el mocador i es torna a netejar.

MARC: Ara?

CLARA: No, encara en tens una mica...

MARC: On?

La CLARA se li apropa una mica i amb el dit li assenyala al costat de la boca.

CLARA: Aquí...

MARC (*tocant-se la cara*): Aquí?

CLARA: No... (*Li toca els llavis.*) Aquí...

El MARC agafa la mà a la CLARA. Li reté uns segons. Tots dos es queden mirant-se. Hi ha un silenci tens. Sembla que es vagin a fer un petó, però la CLARA interromp el moment.

CLARA: Anem a fora?

MARC: Mai has tingut ganes de fer allò que ningú espera de tu?

CLARA: Com ara què?

MARC: Qualsevol cosa...

CLARA: No ho sé...

Tots dos es queden mirant-se.

MARC: Fa molt de temps que no faig res que em vingui realment de gust. N'estic fins als collons, de fer sempre el que toca, el

que està bé, el que els altres volen que faci, el que se suposa que és correcte. (*Pausa.*) Saps per què vaig estudiar dret?

CLARA: No...

MARC: Per no decebre el meu pare. (*Pausa.*) Vaig a missa alguns diumenges per fer feliç la meva àvia. Em poso les camises que li agraden a la Laura i miro el futbol amb el teu pare perquè la Laura em va dir que això era important per a ell. I tot això de què serveix?

CLARA: No ho sé...

MARC: No serveix per a res. (*Pausa. Fa un glop de cervesa.*) Cada dia disparen de més a prop. Aviat ens tocarà a nosaltres i llavors ja serà massa tard...

CLARA: Massa tard?

MARC: Algún dia em trobaran un tumor. Als pulmons o al cap. Un putó càncer! (*Pausa.*) Preferiria que fos als pulmons. Al cap em faria molt mal rotllo. No em molaria gens que m'haguessin d'obrir el cap per la meitat; potser m'operaria un cirurgià en pràctiques i tocaria alguna cosa que no ha de tocar i em quedaria tonto. O potser jo seria el primer pacient d'aquell metge i no sobreviuria... Sempre m'ha fet por que em toqués un metge inexpert...

CLARA: I?

MARC: Que abans de dinyar-la d'un tumor, m'agradaria fer allò que realment desitjo.

CLARA: I què és el que desitges?

El MARC fa un petó suau als llavis de la CLARA.

MARC: Això, per exemple.

La CLARA es queda tallada.

CLARA: Marc, entrarà algú...

El MARC no es mou.

CLARA: Marc...

El MARC insisteix.

CLARA: No ho hem de fer...

MARC: No ho desitges?

CLARA: No...

MARC: Segur?

El MARC la mira fixament.

CLARA: No em miris així.

MARC: Així com?

CLARA: Així, com m'estàs mirant.

MARC: Vols que me'n vagi?

CLARA: No m'ajudes gaire...

MARC: En què?

CLARA: No ho hauríem de fer...

Pausa.

MARC: Fa una setmana que tinc ganes de fer aquest sopar. Saps per què?

La CLARA no contesta.

MARC: Per veure't.

CLARA: Va, Marc... Prou.

MARC (*es posa seriós*): El vaig organitzar per la Beth, però en el fons el que més il·lusió em feia era saber que ens veuríem.

CLARA: Marc... No...

MARC: Què?

Es fan un petó curt però apassionat. Mentre s'estan fent el petó, entra la LAURA. Ella els veu, però ells no la veuen. La LAURA al·lucina, però no diu res i se'n va del menjador.

CLARA: Ehm... Surto a fora.

La CLARA marxa cap al jardí, pensativa. El MARC s'obre una birra, se la comença a beure i surt en direcció al jardí. Tots dos desapareixen d'escena i en aquell moment entra la BETH. Es mira el menjador i amb la cara trista s'asseu en una de les cadires. Llavors apareix l'ÀLEX, que ve del jardí.

ÀLEX: T'ho estàs passant bé?

BETH (*irònica*): Molt... És una festa molt divertida!

ÀLEX: Tornar a casa és guai, eh? A mi sempre em fa il·lusió tornar a casa. A vegades surto de casa només per poder tornar-hi. (*Pausa.*) Com estàs? (*Pausa.*) Se't veu més...

BETH: Més...?

ÀLEX: O sigui, menys...

BETH: Menys...?

ÀLEX: Jo et veig molt bé. Es nota que t'han provat aquestes vacances.

BETH: He estat tancada en un psiquiàtric perquè vaig intentar suïcidar-me.

ÀLEX (*corregeix*): Volia dir vacances de tu mateixa.

BETH: Si creus que això són unes vacances, una pastera et deu semblar un creuer pel Mediterrani, no?

ÀLEX: Fa estona que vull dir-te una cosa...

En aquest moment apareix la LAURA al menjador.

LAURA: No m'haureu llençat el culet de vi que em quedava, no?

BETH (*de mala gana*): És allà al damunt.

LAURA: Per cert, Beth. Tens la gespa del jardí bastant descuidada. Hauries de fer venir algú a tallar-te-la, fa lleig tenir-la així. Segur que l'Àlex et retallaria la gespa amb molt de gust.

ÀLEX: A mi no m'importa retallar-te la gespa, Beth... Si vols, quedem un dia i ens ho mirem.

LAURA: És clar que això és més aviat feina del Javi.

La BETH, que comença a estar mosca amb l'actitud de la LAURA, no contesta.

LAURA: I què? Com ho portes això de reincorporar-te al món normal?

BETH (*irònica i seca*): No et canses mai de ser així?

LAURA: Així com?

BETH: Així, com ets.

LAURA: És normal que estiguis tan ressentida amb el món. Realment has trepitjat una bona merda, eh? Mira que he conegut gent que ha tingut les coses difícils, que ha tingut problemes greus, però a tu realment t'han sortit les coses malament... Com t'ho fas? Per tirar endavant, vull dir... Jo no podria. Després del que ha passat entre el Javi i tu... Sense família, ara sense feina... Perquè t'han fet fora de la feina, no? (*Pausa.*) Si necessites diners, te'n puc deixar.

ÀLEX: Laura, prou!

LAURA: Me'n vaig a casa. Si el Marc pregunta per mi digueu-li que... (*Pausa.*) És igual, no li digueu res...

ÀLEX: No hauries d'agafar el cotxe així. Has begut massa.

LAURA: Calla, Àlex, calla.

La LAURA agafa el bolso i se'n va. La BETH s'apropa a la nevera i en treu una cervesa.

ÀLEX (*a la BETH*): Per què deixes que et tracti així?

BETH: Per què no parlem una mica de tu?

ÀLEX: De mi?

BETH: Què has fet aquests mesos?

ÀLEX: Reparar ordinadors, canviar plaques de memòria, instal·lar antivirus...

BETH: Res més?

ÀLEX: No gaire més.

BETH: No t'ha passat res una mica interessant?

ÀLEX: La meua vida no és gaire interessant.

BETH: El Javi, en canvi, sí que té una vida interessant.

Pausa.

BETH: Quan fa que us coneixeu?

ÀLEX: Ho hauria de pensar. (*Pausa.*) Des de sempre, diria...

BETH: Ets ben bé com la seva ombra, eh? (*Pausa.*) Sempre tan inseparables, tu i el Javi...

ÀLEX: És el meu millor amic.

BETH: Potser t'agradaria ser com ell.

ÀLEX: No sóc com ell.

BETH: No, no us assembleu gens. No hi ha dues persones al món tan diferents. Ell sempre tan protagonista i tu... Tu sempre tan secundari. (*Pausa.*) L'admires, al Javi?

ÀLEX: No ho sé, no m'ho he plantejat mai.

BETH: Planteja-t'ho... (*Pausa.*) Alguna cosa deu tenir ell que tu no tens. Potser fins i tot té alguna cosa que vols, que desitjaries tenir.

ÀLEX (*despistant, però sincer*): Crec que ara m'he perdut una mica...

La BETH treu una postal que porta a la butxaca de darrere dels pantalons. És una postal de Sydney. Té uns cangurs o algun referent australià. A partir d'aquest moment, la conversa deixa el ritme pausat que tenia i comença a ser bastant picada.

BETH (*contudent i seriosa*): Em pots explicar què és això? (*Li ensenya la postal.*)

ÀLEX: Doncs... Diria que és una postal.

BETH: És una postal de Sydney.

ÀLEX: Tens un amic que ha estat a Austràlia? Diuen que és molt maco tot allò...

BETH (*molt enfadada*): Ja prou de jugar!

ÀLEX: De jugar a què?

BETH: No et facis el tonto que de tonto no en tens ni un pèl!

ÀLEX: No sé de què em parles...

BETH: No saps de què et parlo?

La BETH agafa el mòbil i truca al telèfon del Javi. El telèfon sona a la butxaca dels pantalons de l'ÀLEX. Ell es queda immòbil, no reacciona i deixa sonar el telèfon fins que salta el contestador. La BETH prem el botó de mans lliures i sentim una veu que diu en castellà: «Hola, soy Javi. Ahora no puedo atenderte. Déjame un mensaje y te llamo en cuanto pueda. Piiiiip».

BETH: Javi! Soy Beth... Nada... Que te llamo para saber si vas a venir a cenar o puedo retirar ya tu puñetero plato.

La BETH fa volar pels aires el plat que sobrava, que encara és damunt la taula, i penja el telèfon, amb els ulls plens de llàgrimes.

BETH: Tens un missatge al contestador. Escolta'l.

ÀLEX: Deixa que t'ho expliqui. No és el que et penses!

BETH: Ets un fill de puta!

ÀLEX: No, això no és veritat.

BETH: T'ho has passat bé?

ÀLEX: No.

BETH: No? No t'ho vas passar bé el dia que et vaig enviar aquelles fotos? *(La BETH fa un gest amb les mans, tocant-se els pits, insinuant que les fotos eren pujades de to.)*

L'ÀLEX, inconscientment, li mira els pits.

ÀLEX: Sorties molt guapa...

BETH: Perdona?

ÀLEX: Beth...

BETH: La teva germana ho sabia tot això?

ÀLEX: Ets una tia genial i el Javi es va portar fatal amb tu.

BETH: Ets tan cutre!

ÀLEX: Només volia ajudar-te.

BETH: Ajudar-me? (*Pausa.*) D'on vas treure el telèfon?

ÀLEX: Beth, escolta'm, sisplau. Necessito explicar-t'ho. El Javi és un egoista...

BETH: D'on vas treure el telèfon?

ÀLEX: Me'l va donar perquè a Austràlia no li servia. L'empresa li ha regalat un mòbil nou, un cotxe nou, un pis nou!

BETH: I per què vas contestar aquell missatge? Per què t'has ficat enmig de tota aquesta història?

ÀLEX (*li costa dir-ho, però ho fa amb contundència*): Perquè vaig ser jo qui et va trobar aquí terra estirada i et va portar a l'hospital perquè et fessin un puto rentat d'estómac. (*Pausa.*) Vas estar a punt de morir-te i al Javi no li va importar una merda!

Pausa.

BETH: En algun moment et vas preguntar si jo volia que em portéssiu a un hospital? Et vas preguntar si volia un rentat d'estómac? Perquè potser l'únic que volia era morir-me!

ÀLEX: El Javi t'ha fet creure que no et mereixes ser feliç, t'ha anul·lat completament...

L'ÀLEX s'apropa a la BETH. L'intenta agafar pel braç.

BETH: No em toquis...

ÀLEX: Escolta'm! El Javi et volia deixar des de feia molt de temps. Ho tenia tot preparat. Li vaig trucar des de l'hospital per dir-li que estaves ingressada i que no agafés l'avió, però va marxar sense dir-te res.

BETH (*trista i dura*): Em passava el dia esperant que arribés el torn de la teva germana perquè em deixés fer servir el mòbil i poder enviar-li missatges al Javi, com una imbècil! Tu saps com he sigut, de feliç, aquests mesos, pensant que el Javi m'havia perdonat? Pensant que no sóc la merda que sempre em penso que sóc? M'has fet creure que algú m'estimava! Que el Javi m'estimava!

ÀLEX: M'alegra que diguis això. Era l'únic que pretenia, que fossis feliç.

BETH: No ets tu qui m'ha de fer feliç!

Pausa.

BETH: Us sentíeu culpables, no? Deu ser molt incòmode que una amiga s'intenti suïcidar... (*Pausa.*) Us podríeu haver posat d'acord, com a mínim, si m'havíeu de mentir. Durant mesos ningú s'ha preocupat per mi i, després, tots a mentir per compensar! Potser jo us faig pena a tots, però les vostres vides no són ni tan meravelloses ni tan exemplars com tots vosaltres us penseu.

ÀLEX: Beth...

Pausa.

BETH: Què hauries fet si el Javi s'hagués intentat posar en contacte amb mi abans d'enviar-me la postal?

L'ÀLEX no diu res i evita la mirada a la BETH.

BETH: Es va voler posar en contacte amb mi?

L'ÀLEX no diu res.

BETH: Es va intentar posar en contacte amb mi, sí o no?

ÀLEX (*emocionat i enfonsat*): Sí. Et volia enviar un mail, però li vaig dir que t'havies canviat l'adreça de correu. Potser per això et va enviar la postal. (*Pausa.*) Vaig haver de mentir-li a ell també.

BETH: Vés a fora i digues que s'ha acabat la festa. Agafa aquestes flors i foteu tots el camp de casa meva d'una puta vegada!

La BETH s'aparta a un racó de l'escena. En aquest moment entren el MARC i la CLARA. Segueixen borratxos. El MARC fa sonar una trompeta de plàstic.

CLARA (*fent-se riure a ella mateixa*): Què, ja ha arribat el Javi? Animem una mica la festa, no? (*Pausa.*) Potser hauríem d'anar a buscar-lo a l'Hospitalet amb un cop de cotxe.

ÀLEX: El Javi no és a l'Hospitalet!

CLARA: Doncs on és? He perdut el... allò, Àlex. He perdut allò que ens has donat.

MARC (*rient*): Heu guardat una mica de truita? Ho dic perquè no crec que hagi sopat i quan arribi potser té gana.

Apareix la LAURA del carrer. Vá plena de sang i porta a les mans una bossa que pesa. La deixa en un racó del menjador.

ÀLEX: Laura, què t'ha passat?

LAURA: No ens hauríem d'haver venut el teu Ibiza, Marc!

CLARA: Però què t'ha passat?

LAURA: Et vaig dir que no era una bona idea.

MARC: Què has fet?

LAURA: No ha estat culpa meva. El carrer estava massa fosc.
(Pausa.) Els semàfors no anaven i m'he estampat contra un arbre.

MARC: Anem a l'hospital...

LAURA: Ara sí que hauràs d'anar a Saragossa. Hauràs d'anar a Saragossa i resar perquè aquest tio no s'hagi venut el cotxe!

MARC: Truco a un taxi i anem a l'hospital...

LAURA: No! Estic bé...

MARC: No estàs bé!

CLARA: Et surt sang del nas.

En aquest moment l'ÀLEX surt d'escena en direcció a la resta d'habitacions.

MARC: Et portem a l'hospital...

CLARA: Us acompanyo...

LAURA: No cal anar a cap hospital, estic bé.

MARC: No estàs bé, Laura, acabes d'estampar el cotxe contra un arbre. T'ha de veure un metge.

LAURA (seca): Et dic que estic bé, què passa, que no em sents?
(Pausa.) Necessito un gintònic!

*La LAURA agafa una ampolla de ginebra i es prepara un gintònic.
Però el MARC s'apropa a ella i li pren el got.*

MARC: Anem a l'hospital.

LAURA: Torna'm la copa, Marc!

MARC: No vull que beguis més.

LAURA: M'és igual el que tu vulguis. Torna'm la copa!

MARC: Ja has begut prou per avui.

LAURA: No ets ningú per dir-me el que puc i el que no puc fer.

MARC: T'estàs comportant com una nena petita.

LAURA (*més encesa*): Torna'm la copa!

MARC: No t'adones que estàs fent el ridícul davant de tothom?

Mira, si no vols anar a l'hospital, recull les teves coses, agafem un taxi i anem a casa.

LAURA: Saps què, Marc? Que se me'n fot fer el ridícul davant vostre, perquè cap dels que sou aquí sou gaire millors que jo.

L'ÀLEX torna a entrar a escena.

ÀLEX: Ei, no noteu una olor estranya?

MARC: M'estic començant a cansar, Laura.

LAURA: La que està cansada sóc jo, cansada de tots vosaltres i sobretot de tu. Fots pena, Marc...

MARC: T'estàs passant.

LAURA: El que s'ha passat tres pobles ets tu!

MARC: Hem de parlar dels nostres problemes davant de tothom? Hem de muntar aquest numeret?

LAURA: Ara t'importa el que pensen els altres?

MARC: Evidentment que m'importa. Anem a casa i parlem-ne amb tranquil·litat.

LAURA: No semblava que t'importés tant el que pensaven els altres, i sobretot jo, quan t'estaves morrejant la Clara...

MARC: Com?

CLARA: Què?

LAURA: Que us he vist, Marc, us he vist fotent-vos mà sobre aquesta taula.

CLARA: Laura, espera que t'ho explico.

LAURA: Tu calla! S'ha de ser filla de puta...

CLARA: Perdona?

LAURA: Hauries d'aprendre a controlar els teus impulsos.

CLARA: Laura... Ho sento...

LAURA: Què collons has de sentir! Sempre has estat una escalfabraguetes. Però això del Marc...

La LAURA va corrent cap a la CLARA amb intenció de pegar-li, però el MARC la frena.

MARC: Laura, calma't. No n'hi ha per a tant...

LAURA: Que no n'hi ha per a tant?

MARC: Vull dir que el que ha passat és una tonteria.

CLARA (*al·lucinant que el MARC ara faci veure que no té cap importància després de tot el que li ha dit*): Què vols dir que ha estat una tonteria?

LAURA: Em foteu fàstic tots dos...

MARC: Deixa'm que t'ho expliqui...

ÀLEX: Hi ha alguna cosa que fa pudor. No ho noteu?

MARC (*a la LAURA*): Ja t'he dit que anéssim a casa i parléssim de tot això amb calma.

LAURA: Pensaves explicar-me que t'havies embolicat amb ma germana quan arribéssim a casa?

MARC: Pensava explicar-t'ho, sí. Després que tu em diguessis quan fa que t'estàs follant al ginecòleg.

LAURA: Quin ginecòleg?

MARC: He vist la seva trucada perduda. I després has pujat a dalt per parlar amb ell a soles, perquè no sentís el que havies de dir-li! *(Pausa.)* D'acord! L'he cagat enrotllant-me amb la Clara, no ho hauria d'haver fet, ha estat una estupidesa...

CLARA: Moltes gràcies, Marc!

MARC: Estem fatal, Laura! Estic fatal, veig que això s'enfonsa i ja no sé com salvar-ho. No puc més. A més a més, saps perfectament que sóc un tio amb l'autoestima molt baixa...

LAURA: Això no cal que ho juris...

MARC: I tu vas i et folles a un ginecòleg! Això fa mal, Laura, fa mal! Hi ha professions menys doloroses... Podries haver triat un jardiner o el becari de les fotocòpies. Com pretens que competeixi amb un ginecòleg?! Mai en sabré tant de vagines com ell!

LAURA *(dirigint-se a la CLARA)*: Tot això és culpa teva! Estàvem tots més tranquils mentre eres a París. No sé per què has tornat!

CLARA: Culpa meva? Perdona, però si el Marc m'ha fet un petó potser és perquè no esteu bé i perquè... Val més que calli... *(Seguiria i li diria que el MARC fa temps que sent coses per ella, però prefereix callar.)*

LAURA: I perquè què?

CLARA: Res! Deixa-ho estar...

MARC: Clara, val més que no t'hi fiquis.

CLARA: Has estat tu qui m'ha ficat al mig!

MARC: Laura, podem anar a casa i parlar-ne en privat?

LAURA: S'ha acabat, Marc. S'ha acabat.

MARC: M'estàs deixant?

LAURA: Prefereixo estar sola que amargada. Eh que sí, Beth? Molt millor soles, sense haver d'aguantar ningú al nostre costat.

ÀLEX: Laura, prou!

LAURA: Ja li has explicat a la Beth el que has estat fent o hem de seguir fent el paperet? Si tan amic fossis de la Beth, no hauries permès aquesta farsa. (*Pausa.*) Explica-l'hi tu, Marc. Va, explica-li que la prenem per tonta. Expliquem-li d'una puta vegada que portem tota la nit mentint. (*Dirigint-se a la Beth:*) Amb uns paperets que l'Àlex...

CLARA: Laura!

El MARC agafa la LAURA pel braç i intenta endur-se-la.

LAURA (*desfent-se del MARC*): No em toquis! Però si ni tan sols li hem preguntat de debò com està! No sabem ni per què es va prendre un pot sencer de pastilles.

La LAURA agafa una cadira i s'asseu de cara a la Beth.

LAURA (*dura*): Com estàs, Beth? T'ho pregunto de debò.

La BETH no diu res.

LAURA: Tots a mentir perquè ens ho ha demanat l'Àlex. (*Pausa.*) Com si fóssim autòmats. Què passa? No podem dir les veritats a la cara i comportar-nos com amics de veritat? (*Di-*

rigint-se a l'ÀLEX:) No sé ni de què treballes i em demanes que menteixi...

ÀLEX: Sóc dibuixant de còmics.

CLARA: Ets dibuixant de còmics? Em pensava que eres informàtic.

ÀLEX: Treballo d'informàtic, però algun dia em guanyaré la vida fent de dibuixant de còmics.

MARC (*a la LAURA*): Anem a casa!

LAURA: No vull anar a enlloc.

MARC: Estàs perdent els papers!

LAURA: Fa temps que els hem perdut tots, els papers.

El MARC se'n va. Surt al jardí.

LAURA: Això! Tu marxa! Fuig, com sempre fas quan les coses no et van de cara!

Pausa.

LAURA: Què? Penseu que sóc una *borde* i una *pija* acabada, no? Potser sí, però per què no deixem d'amagar la merda sota la catifa d'una vegada! Que ja no hi cap més merda sota la catifa! No ho veieu? (*Pausa.*) Saps què hauria estat millor, Àlex? Que li diguessis a la Beth que estàs enamorat d'ella. (*Pausa.*) Fem voltes massa llargues per arribar allà on volem arribar. (*Pausa.*) Va, Clara, va! No em miris així!

CLARA: Vés a dormir, Laura.

LAURA (*a la CLARA*): Saps que la gent comença a pensar coses rares de tu? Tens trenta-dos anys i no treballes, no fas res. Explica'ls que el papà et paga el pis i el telèfon i tots els viatges que

fas. Digue'ls per què has tornat de París. (*Dirigint-se a l'ÀLEX i a la BETH:*) Ha tornat de París perquè el papà li ha anul·lat la targeta de crèdit. Digue'ls que ets incapaç de fregir-te un ou o de fregar els plats i que tens una dona que et fa totes les feines, que fins i tot t'agafa les calces brutes i te les posa al cove!

CLARA: Saps quantes vegades he callat coses que et podria haver dit i t'haurien fet molt mal?

LAURA: Digue-les.

CLARA: No et fa millor persona deixar anar quatre veritats, les teves veritats. Potser et sembla mesquí que mentim i que amaguen certes coses, però saps què passa? Que potser no estem tan preparats com tu per entomar-ho tot. Potser preferim viure enganyats.

LAURA (*a la BETH*): Tu també prefereixes viure així? Enganyada? Prefereixes que tothom et prengui per tonta? Realment prefereixes que et menteixin, que et tractin com una minusvàlida? (*Pausa.*) M'alegro que el Javi t'hagi deixat. El Javi no et va entendre mai, Beth. Ets molt intel·ligent, molt més que ell i segurament molt més que tots nosaltres junts. Però aquesta societat et fa mal perquè no saps relacionar-te amb la gent. Quan vam acabar periodisme, em pensava que et menjaries el món. Tenia por que em prenguessis les feines, eres bona en tot el que et proposaves. I et tenia molta ràbia fins que vaig adonar-me que mai faries res perquè eres massa fràgil, la vida t'afecta massa.

El MARC torna a entrar a escena.

BETH (*contudent*): Sortiu tots de casa meva ara mateix!

CLARA: Beth, el Javi...

ÀLEX: Ho sap tot.

CLARA: Què vol dir tot?

ÀLEX: Tot.

Es fa un moment de silenci, ningú sap què dir. El mal rotllo és més que evident.

MARC: I quanta estona fa que estem fent el ridícul?

ÀLEX: Tota la nit...

LAURA: Me'n vaig a casa...

La LAURA agafa la seva jaqueta, la seva bossa de mà i es disposa a sortir. Quan passa per davant de l'ÀLEX, ell s'adona que és ella qui fa pudor.

ÀLEX: Ets tu qui fa pudor!

LAURA: No sóc jo! (Pausa.) És el gos!

MARC: Quin gos?!

La LAURA agafa la bossa. L'aixeca i la deixa caure.

LAURA: Aquest gos!

MARC: Però què collons és això?

LAURA: És el gos dels teus veïns, Beth. L'he atropellat amb el cotxe.

MARC: Com?

LAURA: Ha sortit corrents de casa seva, no l'he vist i l'he esclafat contra l'arbre. L'he posat a la bossa perquè he pensat que el podríem enterrar al teu jardí. Et fa res, Beth?

MARC: Has atropellat un gos?

LAURA: Sí. Ha estat un accident. Però, tranquils, que no m'ha vist ningú.

El MARC agafa les seves coses i marxa de la casa. En aquest moment l'ÀLEX surt al jardí. De cop, la LAURA trenca a plorar. S'asseu.

CLARA: Laura... Què et passa?

LAURA: He tingut un avortament.

CLARA: Estaves embarassada?

LAURA: Per això em trucava el ginecòleg...

CLARA: Però el Marc...

LAURA: El Marc no en sabia res. Estava de poques setmanes i encara ni tan sols li havia dit res.

CLARA: Però...

LAURA: No en vull parlar, i menys amb tu. Me'n vaig a casa, trucaré a un taxi.

Quan la LAURA s'aixeca i fa per marxar, la CLARA, que és al costat seu, l'abraça.

CLARA: Ho sento.

La LAURA es desfà de l'abraçada i se'n va plorant. La CLARA es queda sola a la cuina, dreta i immòbil durant uns segons. Després recull les seves coses i fa una trucada telefònica.

CLARA (al telèfon, trista però intentant mostrar-se animada): Ei! Sóc la Clara... (Pausa.) Acabo de veure el teu missatge. No t'he

pogut contestar fins ara. Sóc a casa d'uns amics. (*Pausa.*) Vols que ens veiem? (*Pausa.*) O estàs amb algú? (*Pausa.*) Puc venir a casa teva a dormir? Només a dormir, d'acord? (*Pausa.*) Agafo un taxi. Fins ara.

La CLARA escriu un missatge de text i apareix la BETH al menjador.

BETH: Te'n vas?

CLARA: Sí...

BETH: D'acord.

CLARA: Ja ens veurem

BETH (*molt sincera*): Clara... M'alegro molt d'haver-te vist.

CLARA: T'hauria d'haver agafat el telèfon. Aquell dia, vull dir. No ho sé fer millor... (*Pausa.*) És difícil, oi? És difícil saber si estem fent les coses bé.

BETH: Sí, és difícil.

CLARA: Tenia por que aquesta vegada ho haguessis fet de debò.

BETH: Per què no et quedes una estona i xerrem una mica? Fa setmanes que no parlo amb ningú.

Pausa.

CLARA: He quedat. M'esperen. (*Pausa.*) Però et truco aquesta setmana i fem un cafè.

La BETH, destrossada, no diu res.

CLARA: M'alegro que tornis a ser a casa. A partir d'ara tot anirà bé. Ens tens a nosaltres.

La CLARA se'n va. La BETH va cap a la nevera, en treu l'única Coca-cola que hi ha. S'asseu a la taula, plorosa i amb la mirada perduda. De cop apareix l'ÀLEX.

ÀLEX: Ei...

La BETH s'eixuga les llàgrimes.

BETH: Em pensava que havies marxat.

ÀLEX (*divertit, entranyable*): Sí... Vull dir que no... He sortit, però no he marxat.

La BETH no contesta. Torna a mirar endavant. L'ÀLEX es queda darrere d'ella, dret.

ÀLEX: Vols que enterri el gos?

BETH (*irònica, però sincera*): No, deixa'l. M'anirà bé tenir un animal de companyia...

Pausa. Cap dels dos no diu res.

ÀLEX: Doncs res... Me'n vaig.

Pausa.

BETH: Vols prendre alguna cosa?

ÀLEX: No et vull molestar.

BETH: Hi ha Coca-cola.

ÀLEX: Coca-cola està bé.

L'ÀLEX va cap a la nevera, però la BETH l'atura.

BETH: No en queden més. És l'última, però ens la podem partir.

ÀLEX: D'acord.

Pausa.

ÀLEX: Seguir que vols que em quedi? Potser vols estar sola.

BETH (*brusca, però sense maldat*): T'acabes això i després te'n vas.

L'ÀLEX i la BETH es queden l'un davant de l'altra sense saber què dir-se, en silenci. Com que només és mitja Coca-cola, se l'acaben ràpid.

ÀLEX (*evidenciant que no en queda més a la llauna*): Me'n vaig...

BETH: Ja?

ÀLEX: M'has dit que quan m'acabés la Coca-cola me n'anés...

BETH: Era una manera de parlar...

ÀLEX: Ah... Tot i així, marxaré. Vull dir que... No crec que...

L'ÀLEX fa per marxar.

BETH: Per què vas venir aquí a casa aquella nit?

ÀLEX: El Javi et volia explicar que havia acceptat la feina de Sydney i que se n'anava, però va començar a discutir i no es va atrevir a dir-t'ho. Quan va marxar d'aquí, va venir a casa meva i em va demanar que vingués a recollir la seva maleta. Va voler fugir sense mirar enrere. Suposo que sabia que jo em quedava aquí per resoldre tot el que

ell havia espatllat, com sempre. (*Pausa.*) Ho sento molt, Beth.

BETH (*amb llàgrimes als ulls*): Ho sento, no canvia res.

ÀLEX: Em podràs perdonar algun dia?

Pausa.

BETH: No ho sé...

Pausa.

ÀLEX: Quan vas rebre la postal? Des de quan ho saps?

BETH: Des de fa una setmana.

ÀLEX: Llavors...

BETH: Què?

ÀLEX: L'última setmana m'has contestat els missatges fent veure que no sabies res... (*Pausa.*) Tu també m'has mentit.

BETH: No t'he mentit. T'he seguit el joc. És diferent.

ÀLEX: Per què no em vas dir que ho sabies?

BETH: No ho sé.

ÀLEX: Jo tampoc sé per què vaig enviar aquell primer missatge. Va ser un impuls...

BETH: Quin impuls?

ÀLEX: T'estimo.

Pausa.

ÀLEX: T'he fet feliç aquests dos mesos encara que tot fos mentida...

BETH: Ets feliç tu?

ÀLEX: No ho sé.

BETH: Jo tampoc.

ÀLEX: Que descansis.

BETH: Sí...

L'ÀLEX fa per marxar.

ÀLEX: Adéu.

BETH: Espera...

ÀLEX: Què?

BETH: Gràcies per salvar-me la vida.

L'ÀLEX agafa la capsa del regal que ha amagat a l'inici de l'obra i l'hi dona.

ÀLEX: Té.

BETH: Què és això?

ÀLEX: És per a tu.

BETH: Què és?

ÀLEX: Obre-ho.

La BETH, sorpresa, obre la capsa. Hi ha un gatet de porcellana.

BETH (*molt il·lusionada*): Perdona??? No pot ser!

ÀLEX: El dia que vaig trobar-te aquí a terra, vaig veure que hi havia coses trencades pertot arreu. Ho vaig escombrar tot i, quan ho anava a llençar, em vaig adonar que hi havia el cap d'un gat de porcellana que també s'havia trencat.

BETH: El vaig llençar contra una paret durant la discussió amb el Javi.

ÀLEX: Vaig intentar enganxar-lo, però va quedar fatal.

BETH: Però com has aconseguit trobar-lo? El vaig comprar a una botiga *vintage* de...

ÀLEX (*completa la frase de la BETH*): ...de Londres.

BETH: Com ho saps?

ÀLEX: Ho vas dir un dia que vaig venir a sopar aquí.

BETH: Quan?

ÀLEX: Un dia que hi havia la Carla, una amiga teva. Li vas dir: «El vaig comprar a Portobello, a una botiga preciosa de segona mà. M'encanta, espero que no se'm trenqui mai».

BETH (*fascinada i sorpresa*): Has anat a Londres a comprar-lo?

ÀLEX (*divertit*): No...! Me l'han enviat per internet.

La BETH somriu.

ÀLEX: Per sort en tenien un altre. No és el mateix. Aquest té una taca a l'orella.

La BETH es mira el gat. No dóna crèdit al que l'ÀLEX ha fet per ella.

BETH (*tímida i tallada*): Ara no sé què dir...

ÀLEX (*després d'una pausa*): No cal que diguis res.

L'ÀLEX fa per marxar, però la BETH l'atura.

BETH: Ei...

ÀLEX: Què?

BETH (*somrient*): Et quedaries a dormir amb mi, aquesta nit, Javi?

L'ÀLEX no sap què contestar.

BETH: Em podries abraçar tota la nit? Tota la nit, fins demà?

ÀLEX: I demà...?

BETH: Demà serà un altre dia...

Sona la cançó «Por», d'Els Pets.

La BETH es mira el gat de porcellana. El deixa pausadament damunt la taula i passa per davant de l'ÀLEX, camí de les habitacions. Es gira i se'l mira, somrient. Ell també se la mira, però no es mou ni diu res. La música continua sonant. La BETH desapareix d'escena i, mentre es fa el fosc, ens quedem amb l'ÀLEX immòbil. No sabem si seguirà la noia o no. Es fa un fosc total.

Animals de companyia es va representar per primera vegada el novembre del 2013 a casa de la dissenyadora Bárbara Aurell amb el repartiment següent:

LAURA: Miriam Tortosa

ÀLEX: Jordi Vaqué

CLARA: Martina Tresserra

MARC: Eduard Buch

BETH: Estel Solé

Epíleg

Estel Solé

Animals de companyia neix de la frustració i de les ganes. Després de presentar-me a les proves d'accés de dramaturgia i direcció de l'Institut del Teatre i que em suspenguessin a la meitat de les proves, sense poder-les acabar i amb gairebé un nou de resultat de la prova teòrica, alguna cosa va canviar a dins meu: la convicció que potser havia de començar a creure en mi mateixa i deixar de pensar que l'aprovació i les oportunitats havien de venir sempre de fora. Aquella negativa que em vaig prendre tan a la valenta va ser el trampolí, l'enfonsada necessària, per decidir que, si no m'era permès cursar els estudis de dramaturgia, que tanta il·lusió em feien, no tenia cap altra alternativa que sortir a la jungla teatral i escriure i gestar el meu propi text d'una manera intuïtiva.

Recordo que una nit vaig tenir una conversa amb la meua parella, el dramaturg, guionista i director David Plana. «Sempre esperes que siguin els altres els que et donin feina. I per què no te la dones tu mateixa? Saps escriure i t'agrada fer-ho. Doncs escriu la teua pròpia obra i fes-te un paper per a tu mateixa», em va dir ell, en veure'm perduda i amb tantes ganes de crear i d'aprendre. «Encara que aconseguís escriure alguna cosa, no

sóc ningú, no em coneixen. Ningú voldrà estrenar una obra meua!», vaig respondre jo, afligida. «Deixa't d'excuses! Vols saber quina és l'única manera per aconseguir estrenar una obra?». Jo vaig assentir amb el cap i ell va pronunciar unes paraules que em van quedar gravades a la memòria: «Has d'escriure una obra que sigui bona o molt bona. Si ho aconseguixes, ja et dic jo que veuràs com tard o d'hora arribarà allò que desitges». Com qui acaba de tenir una revelació, em vaig disposar a enfilar l'agulla per començar a embastar el que seria l'inici d'aquest projecte que ara teniu entre les mans. L'Eduard Buch també m'havia animat a escriure, perquè tots dos teníem ganes de treballar junts, així que finalment vaig convocar també l'actriu Miriam Tortosa, la Martina Tresserra i el Juanma Calero Falcón.

Moguts per una mateixa il·lusió, la de treballar i actuar en una obra de teatre professional, el juny del 2012 vam iniciar els assajos d'una obra que encara no estava escrita i de la qual no sabíem ni l'argument ni els personatges ni el final. A l'inici fèiem trobades setmanals per fer exercicis inspirats o basats en els sistemes de treball dels directors i dramaturgs Alfredo Sanzol i Rafael Spregelburd, amb els quals jo havia treballat en diferents cursos de l'Obrador de la Sala Beckett. La seva manera de crear espectacles em va semblar perfecta pel que volíem fer: vèncer la por de la pàgina en blanc a partir d'exercicis de dramàtúrgia i interpretació. Tenia clar que no volia que fossin els actors els que creessin els diàlegs a partir d'improvisacions, sinó que volia treballar a partir de les seves emocions i de la manera com es relacionaven entre ells.

Durant els dos mesos d'aquells assajos experimentals, tots teníem una llibreta en blanc i, en acabar cada exercici, els demanava que hi anotessin allò que havien sentit treballant amb els companys. Així, un cop finalitzat el procés d'assajos, vam llegir tot allò que havíem escrit en aquells quaderns de bitàcola. A partir del material emocional de tots els actors, vaig fer néixer els personatges que cadascun de nosaltres interpretaríem. En el meu cas, els meus companys van afirmar, en llegir les seves notes, que havien tingut una certa sensació de bogeria quan havien treballat amb mi i, d'aquest comú denominador, en vaig fer néixer la Beth, el personatge que jo interpretava inicialment i que tornava a casa després d'haver estat ingressada en un psiquiàtric. I així van sorgir també la resta dels personatges: a l'Edu Buch i la Miriam Tortosa els va sortir una relació d'amor desgastat i per això vaig crear el Marc i la Laura, un matrimoni a la deriva; a la Martina Tresserra i a la Miriam Tortosa les vaig convertir en germanes malavingudes, i del Juanma Calero Falcón en va sortir l'Àlex, el noi secretament enamorat de la Beth i que era capaç de fer-ho tot per tal de cuidar-la.

El cas més curiós va ser el de l'actor Javier Beltrán. Quan vam iniciar els assajos, ell s'hi havia de sumar, però el van agafar a La Kompanyia jove del Teatre Lliure i mai va arribar a incorporar-se en el repartiment. Com que va trigar un temps a comunicar-nos que finalment no podria venir, cada vegada que ens reuníem per assajar ens preguntàvem si el Javi vindria o no. I va ser així com vaig decidir crear aquest personatge absent en honor al Javier Beltrán. D'aquí en va sortir l'anècdota d'uns personatges que constantment s'estan preguntant si el seu amic Javi arribarà al sopar o no.

Un cop passat aquest procés, em vaig tancar dos mesos a escriure i finalment en va sortir la primera versió d'*Animals de companyia*, la meua primera dramaturgia. L'obra es va estrenar oficialment al Teatre Club Capitol de Barcelona el febrer del 2015, tot i que l'estrena real de l'obra va ser molt abans, l'any 2013. Després de gairebé un any de buscar un teatre on representar l'obra i davant la negativa de diferents sales, *Animals de companyia* es va representar per primera vegada el novembre del 2013 a casa de la dissenyadora d'interiors Bárbara Aurell, que va decidir acollir i apostar per aquell projecte teatral. La Bárbara va dissenyar casa seva amb la idea d'acollir-hi esdeveniments culturals al més pur estil novaïorquès o berlinès i, un cop al mes, hi presenta exposicions, *happenings* i tot tipus d'activitats culturals amb el nom de Movimiento en Blanco. Ella no tenia res a veure amb el món del teatre i no havia pensat mai que casa seva acabaria convertida en un espai d'acollida per a una peça teatral. És per això que no deixa de ser curiós que fos ella, una persona sense cap vincle amb el món artístic, la que ens donés la primera oportunitat. Però la Bárbara no va ser l'única. La periodista Elisenda Roca i l'actriu Nausicaa Bonnín es van sumar a la iniciativa d'aixoplugar la nostra obra i van obrir també les portes de casa seva a centenars d'espectadors desconeguts que van ser testimonis d'un fet teatral poc comú i bastant insòlit: fer teatre a les cases. No érem els primers a Catalunya a fer teatre a les cases, ni molt menys, però crec que sí que vam ser els primers que vam dur-hi a terme una obra que durava una hora i vint minuts i que, a més, passava en un pis, el pis on s'estava representant. Segurament la crisi galopant en la qual

es trobava submergit el sector cultural també va tenir molt a veure en la bona rebuda de l'obra i tot plegat, sense que ho sospitàssim, ens mostrava un nou paradigma i una nova realitat cultural sorgida dels sectors més *undergrounds* del teatre barceloní.

La proximitat, seure en un sofà o a terra i trobar-te a casa d'un desconegut fent d'espectador suposaven un fet diferencial per a moltes de les persones que van venir de públic a veure la nostra obra a les cases. Hi havia qui ho comparava amb la situació de crisi que va viure Argentina a principis de segle, ja que l'actor, dramaturg i director argentí Claudio Tolcachir havia tingut la mateixa idea davant la falta de recursos culturals al seu país i, per això, havia agafat l'apartament del costat de casa seva per assajar-hi i representar-hi les seves obres. Actualment aquell apartament és la famosa sala Timbre4 de Buenos Aires.

El que ningú esperava és que aquella funció que s'havia estrenat als domicilis particulars es mantindria viva durant tant de temps i tindria un recorregut tan curiós i peculiar. El boca-orella va fer efecte i van començar a sortir persones del públic que ens van demanar de portar l'obra a casa seva. De cop, el panorama canviava completament. Érem un grup de cinc actors que havíem pagat de les nostres butxaques la producció d'una obra, sense cap mena de subvenció, i ens trobàvem sense teatre, però amb la petició de diferents particulars que volien el producte cultural que oferíem a casa seva. Havíem passat de no tenir feina i d'haver d'invertir diners —suposadament a fons perdut— a haver de plantejar-nos crear una empresa.

A partir de llavors ens vam haver d'organitzar i començar a tenir una mentalitat empresarial que passava per assumir molts més rols a part del d'actors: érem productors, portàvem la premsa, la gestió de les entrades, la convocatòria de públic, la comunicació, els mails amb els particulars que ens volien contractar, etc. Demanàvem als particulars que ens enviessin fotos de casa seva, acordàvem una hora i un dia i ens plantàvem a casa seva amb el cotxe carregat d'attrezzo i disposats a interpretar-hi la nostra obra de teatre.

Durant l'any 2014 vam actuar a més d'una seixantena de cases particulars, un total de més de cent funcions en diferents menjadors de persones que, eliminant qualsevol intermediari, contractaven teatre, cultura, per als seus domicilis. Els amfitrions —així anomenàvem aquells que ens contractaven— convocaven grups d'amics o familiars perquè assistissin a l'insòlit esdeveniment i, quan acabàvem l'espectacle, jo explicava als assistents per què ens trobàvem fent teatre a casa seva en lloc de fer-ho en un teatre, com és el més habitual: «Fem teatre de resistència. Si la gent no va al teatre, nosaltres portem el teatre a les cases». Els comentava que no havíem trobat un teatre i tancava el discurs posant en relleu la lamentable situació cultural del nostre país: els deia que ens trobàvem en temps difícils, convulsos i de lluita, i els encomanava les ganes de consumir cultura.

Després ens quedàvem una estona a xerrar i a sopar amb tot-hom que hi havia a la casa. A vegades, quaranta persones; d'altres, més de noranta. Intercanviàvem experiències sobre la crisi,

parlàvem de teatre. Alguns dels assistents no havien anat mai al teatre i la primera vegada que assistien a una representació era allà, en una casa, d'una manera totalment descontextualitzada. Se sentien feliços de veure gent jove lluitant i se n'anaven amb ganes de més experiències com la que acabaven de viure. La versió *low cost* del nostre espectacle —només necessitàvem una taula i cinc cadires per representar el sopar d'amics que té lloc durant l'obra— va fer que ens contactessin també molts ajuntaments de pobles que no tenen teatre i que, per tant, amb el nostre espectacle van poder-se-les enginyar perquè representéssim l'obra en castells o espais polivalents dels seus pobles i ciutats.

Entre les persones que ens van contractar recordem especialment una tieta de Valls, que va regalar el nostre espectacle a la seva neboda, que feia divuit anys i volia ser actriu, i amb les quals encara avui mantenim amistat. Mentre els cinc actors eren a l'habitació de la noia d'amagat, perquè era una sorpresa, la tieta va fer que la seva neboda s'assegués al menjador amb la resta de familiars i li va dir: «El meu regal d'aquest any no es pot embolicar». Molta gent ens contractava per celebrar aniversaris, comiats de solters, jubilacions o noces d'or, com una parella d'avis molt aficionats al teatre que ja no podien moure's de casa i que per als seus familiars va ser una gran solució i un bon regal poder portar-los la nostra funció al seu domicili

També ens va contractar gent coneguda, com per exemple el Lluís Gavaldà, cantant d'Els Pets. Com que a casa seva no hi cabíem, va demanar a un amic seu que tenia un xalet si podíem utilitzar casa seva. Així que van obrir les portes a tothom de

Reus i rodalia que hi volgués assistir. Arran d'aquella representació, vam canviar la música de l'espectacle. Volíem tenir un detall amb el Lluís, perquè tots els actors n'eren seguidors, i vam decidir buscar una cançó d'Els Pets que lligués amb l'obra per fer-la sonar de sorpresa durant aquella representació. Quan vaig sentir la lletra de «Por», vaig quedar-me de pedra, semblava que hagués estat escrita expressament per a nosaltres. Va quedar tan bé que, des de llavors, és la cançó que sona sempre al final de l'espectacle. Més tard, quan vam arribar al Club Capitol, hi vaig sumar la cançó «No tens remei», de la Núria Feliu.

Va ser a les cases on ens van veure el Carles Roca, de Vania Produccions, i el Josep Domènech, de Bitò Produccions. Dos productors teatrals amb una llarga experiència en el sector que van decidir apostar per portar el nostre espectacle als teatres. Els va costar un any convèncer les sales que aquella obra que s'havia fet coneguda per estar-se representant a les cases podia funcionar en un teatre. Com que no les tenien totes, vam fer una prova a La Villarroel, amb quatre-cents espectadors, per comprovar quina era la reacció del públic. Aquell dia, quan vaig sentir que aquells centenars de persones reien i s'emocionaven amb l'espectacle, jo també em vaig emocionar com poques vegades ho he fet. Havíem lluitat molt per arribar on érem i semblava que, finalment, podríem actuar en un teatre. Tot i que actuar a les cases ens encantava i aquest ja no era el nostre objectiu, ens agradava la idea de fer pujar l'obra al teatre per tal d'apropar-la a més gent. No obstant això, abans d'estrenar als escenaris del nostre país, vam fer una gira per Amèrica Central i vam actuar en teatres de Guatemala, Santo Domingo, el

Salvador i Mèxic, omplint, en una ocasió, una sala de més de sis-centes localitats.

A la tornada, després de gairebé dos anys de lluita i tres anys d'haver-la escrita, *Animals de companyia* es va representar durant més de tres mesos al Club Capitol de Barcelona, del febrer al maig del 2015. Durant l'estiu i la tardor d'aquell mateix any, l'obra va fer gira per teatres de Catalunya i ha tornat al Club Capitol per repetir temporada durant el desembre i quedar-s'hi fins al febrer del 2016.

DRAMATICLES

Dramatúrgia contemporània

La pols

Llàtzer Garcia

Animals de companyia

Estel Solé

Repertori teatral

Sis personatges en cerca d'autor

Luigi Pirandello

Una colla d'amics es reuneix per celebrar un sopar de benvinguda el dia que la Beth torna a casa després d'haver estat ingressada per un trastorn psiquiàtric durant dos mesos. Però la festa sorpresa es complica quan un dels amics confessa un secret inesperat i acaben sortint els draps bruts de tots els personatges.

En un to de comèdia realista, l'obra posa en dubte els valors de l'amistat i la sinceritat en una història d'egos i enveges que constata que la soledat i la necessitat d'afecte poden fer que tots plegats ens convertim en animals de companyia.

www.comanegra.com

9 788416 605132

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra

